

Archief Ten huize van...

1980-1989

Archief "Ten huize van..."

Piet Stienaers.....	3
Frans Van den Borne	4
Maurice Meulemans.....	6
Guido Hansen	7
Frans Derboven.....	8
Nol Van Seggelen	9
Alois Van Deun.....	10
Ivo Indigne.....	12
Lieve Demuyncq.....	13
Paul De Backer.....	14
Jef Mesens.....	15
Fons Ceustermans.....	16
Walter Poels.....	17
Frans Stuyven	18
Fil Willemen	20
Luc De Coster	22
Eddy Smekens	23
Yvonne Peeters	24
Louis Deca.....	25
Paul Jacobs.....	26
Gilbert Maebe	27
Armand Claeys.....	29
Bert Vanderlinden.....	30
Jos Van Espen.....	32
Willy Meysen.....	34
Irma Briers	35
Willy Wuyts.....	36
Jef Poelmans	38
Pol Van Calsteren	39
Frans Pottie & Sus Lamon	40

Piet Stienaers

Uit Don Boscoop - nummer 6 - 1979 & nummer 1 - 1980

"Hier zouden we bij ons gemakkelijk vier, vijf klaslokalen van kunnen maken..." merkte Herman kinwrijvend op. "En dat secretariaat... zo ernstig, zo deftig..." vervolgde hij zijn commentaar. We probeerden ons al een beeld te vormen van hoe het bureau van de directeur er dan wel moest uitzien.

Net toen we ons in donsachte fauteuils diep wegwaanden met in de hand een frisse longdrink, kwam Piet Stienaers met nog even kwieke stap op ons toe.

"Ik had de portier opdracht gegeven om de 'mannen van Haacht' even te laten wachten voor ze binnen mochten. Hoe langer men wacht, hoe meer indruk je maakt als directeur," gekscheerde hij. Even meenden we weer zijn Haachtse kwinkslag te herkennen in die ruime hal vol plafond-reikende vetplanten en open-en-dichtslaande deuren als een druk ritme in een grote school.

Het uitzicht van in het bureel was wijds. Drie gebouwen netjes in de rij wachtten op een massa leerlingen die keurig per rij in de preciese gang schoven. Het leek niet meer dan een ver gestommel en we konden ons niet bedwingen om te zeggen of te denken dat we er ons in een soort "ivoren toren" waanden. Ver verheven boven de aardse, schoolse drukte. Maar ja, we zaten dan ook voor één keer op een "hogere" directieniveau. De schrijftafel vertoonde de typische directeurschaos met formulieren her en der en een telefoon die om de haverklap de aandacht ruwweg opeiste.

Tussen drie, vier RTT-verbindingen door bezorgde Piet ons dan het langverwachte drankje. Een "veredeld fruitsapje" wat ons deed herinneren aan een onuitwisbaar feestje ten huize Stas, waarbij zelfs auto's niet konden teruggevonden worden. Allemaal te wijten aan dat "veredeld fruitsapje"... maar het smaakte.

Piet Stienaers zag er goed uit. En de opmerking dat hij wel "enkele kilootjes was bijgekomen" bevestigde hij met een hoofdknik, als moest hij een zonde opbiechten. Maar hij vergoelijkte dit dadelijk door te wijzen op z'n nog steeds "sportieve" prestaties in een minivoetbalploeg.

Om zijn carrière even toe te lichten begon hij dus in '57 toen hij in Hechtel zijn humaniora beëindigde. Dan volgden 10 jaar kloosterleven: 3 jaar Groot-Bijgaarden met daarna 2 jaar universiteit aan de klassieke faculteit. Hierna deed Piet 1 jaar stage te Woluwe waarna hij te Aalst als geestelijke brancardier zijn soldatentijd vervulde. Vervolgens studeerde hij 3 jaar theologie en werd priester gewijd in '67. Zijn leraarsfuncties verdeelde hij tussen Hechtel, Zwijnaarde en Haacht. Tussenin schreef hij zijn licentiatesthesis in de religieuze en kerkelijke geschiedenis.

Ik herinner me nog de fietsrekken aan de college-speelplaats die toen nog niet geasfalteerd was, merkt hij op. Ook het fameuse "gevecht van de eeuw" met de inbreker vermeldt hij als een roemrucht feit. Maar wat hij in Haacht zozeer op prijs stelde was het vlotte en spontane contact met de leerlingen. Ruimtelijk en structureel kon het ook niet anders met zoveel leerlingen in een tèn klein gebouw, maar het bevorderde wel het menselijk contact en daarmee ook dadelijk verbonden het wederzijds begrip.

In Zwijnaarde trof hij een heel andere structuur met de lagere en hogere cyclus als "aparte werelden" naast elkaar. Aparte studieiders, aparte rapporten en een heel aparte aanpak en uitbouw. Alles verloopt ook ordelijker, gestroomlijnder met de leerlingen. Vooral in kleine, praktische dingen, maar ook dat is inherent aan de plaatselijke uitbouw van de school.

Maar wat Piet in dit gesprekje wel beklemtoonde, was dat hij mensen als zodanig erg belangrijk blijft vinden. Zijn bureau blijft even "open" als vroeger, maar in een grote school met een strikt uitgewerkt kaderwerk van administratie en leefmilieu is die "openheid" anders dan het in Haacht was.

Voorzichtig hengelen we naar mogelijke toekomstplannen.

"Graag had ik nog eens gewoon als leraar godsdienst of Latijn voor een klas gestaan," zei Piet. "En waar men ook moet aan denken is het feit dat een directeur dikwijls geleefd wordt. Men komt allerlei zaken vragen en dikwijls moet ik na een week bekennen dat ik niets heb gedaan van wat ik gepland had," vervolgt hij. "Het leven vloeit aan je voorbij. Alleen de tijd hebben om er een eigen kijk op te hebben ontbreekt."

Dit gesprekje met Piet kan misschien een golfje geweest zijn dat bij hem in Zwijnaarde nog een herinnering heeft achtergelaten. Aan Haacht en ieder die hij heeft gekend zond hij warme groeten.

Frans Van den Borne

Uit Don Boscoop - nummer 2 - 1980

We draaien de slechtverlichte Leuvensesteenweg te Holsbeek op. Herman tuurt ingespannen naar de huisnummers maar geraakt er blijkbaar niet goed wijs uit. Wanneer hij uiteindelijk de moed opgeeft, zien we het raampje van een 2CV openklappen en het lachende gezicht van Marc Pauwels wordt zichtbaar. Met zo'n gids kan er natuurlijk weinig mislopen en enkele ogenblikken later staan we dan ook voor de deur van Frans.

Na een kennismaking met de familie wordt er wat over en weer gepraat over de school. Dan start Frans met het vertellen van zijn levensloop. Hij zorgt meteen voor een verrassing als hij zegt op 13 februari 1934 geboren te zijn. Het blijkt dat we uitgerekend op zijn verjaardag bij hem zijn komen binnenvallen.

Marc lacht fijntjes: hij weet blijkbaar al te goed wanneer hij de mensen moet bezoeken.

Jeugdijaren

Uit wat Frans over zijn jeugd vertelt, blijkt dadelijk zijn grote liefde voor de natuur. Hij vertelt hoe hij met de blote hand ging vissen in de Winge en hoe de kinderen toen nog rustig konden spelen in de bossen en op straat.

Met een diepe zucht voegt hij eraan toe: "Maar de tijden zijn veranderd".

Wat in zijn jeugd waarschijnlijk de meeste indruk op hem gemaakt heeft zijn de oorlogsjaren die hij van nabij meemaakte. Hij beschrijft hoe ze moesten vluchten naar Sint-Pieters-Rode en bijna alles moesten achterlaten, hoe mensen graan en aardappelen moesten afgeven aan de bezetter, over de oefeningen van de Duitsers in de boomgaard en de bombardementen op Leuven.

Na al die trieste verhalen komt er terug een lach op zijn gezicht als hij het heeft over hun spelletjes met oorlogsmateriaal, zoals het laten ontploffen van dynamiet. Onmiddellijk voegt hij er met een zijdelingse blik aan toe: "Zeg, dat moet je niet opschrijven hoor".

Verjaardagstaart

De beroepsschooltijd in Leuven en de legerdienst worden vlug afgehandeld want op dat moment komt mevrouw binnen met de verjaardagstaart. Met veel zorg worden de 46 kaarsjes aangestoken en met evenveel zorg en een krachtige adem door Frans in één keer uitgeblazen. Daar het echter een typische eigenschap van fotoapparaten is om op dergelijke ogenblikken in gebreke te blijven, moest de ganse vertoning nog eens worden overgedaan, dit natuurlijk tot groot jolijt van de aanwezigen.

Maar de taart was lekker, dat kunnen we getuigen.

Kruiden

Wanneer Marc het gesprek op Frans' grote hobby, de kruidenteelt, brengt, waarschuwt deze ons meteen dat hij daarover gemakkelijk een uur zou kunnen praten. Het zou een leerzaam uur worden. Frans start meteen met enkele recepten. Zo heeft hij het over iemand die tijm kookt in Gueuze en dit dan drinkt tegen verkoudheid.

De andere recepten zien er gelukkig niet zo barbaars uit. De meeste kruiden worden gebruikt voor thee of voor het bad. Toch heeft Frans ook een aantal geneeskrachtige kruiden. Hij toont ons vlierbloempjes waarmee vlierthee tegen verkoudheid kan gemaakt worden. Verder is er het Sint-Janskruid waarvan men de bloempjes kan laten trekken in olijfolie. Deze kan dan gebruikt worden om wonden te verzorgen of als zonnebrandolie. Ook wortels zijn bruikbaar. Zo is de mierikswortel een soort natuurlijk antibioticum waar men niet verslaafd aan geraakt. Wat volgens Frans vooral nodig is om goede resultaten te bekomen is de ervaring. Hijzelf is al tien jaar bezig met de kruidenteelt.

Biologisch tuinieren

Van de kruidenteelt naar het biologisch tuinieren is maar een kleine stap. Frans vindt dat het bij hem vlot gaat. Hij gebruikt natuurlijke meststoffen en, wat voor ons nieuw was, ook biologische sproeistoffen zoals basaltmeel. Dit laatste wordt o.a. gebruikt om tomaten te bestuiven. Frans onderstreept echter dat hij niet de macrobiotist is die geen vlees eet en ganse dagen in macrobiotische winkels rondhangt.

Wijn

Marc brengt het gesprek nu voorzichtig op de wijnbereiding, een andere hobby van Frans. Het is een stille wenk die niet zonder gevolg blijft. Enkele ogenblikken later staat er dan ook een fles op tafel. Onze weinig gevoelige smaakpapillen gewagen van een goede porto, maar dat blijkt helemaal niet juist. "Zelfgemaakte pruimenwijn," verklaart de maker trots. Hij vertelt hoe het aanvankelijk de bedoeling was fruitsap te maken. Dit leverde echter problemen op daar de bereiding erg moeilijk was. Vandaar dat er op wijn overgestapt werd, volgens Herman een erg goede keuze.

De bereidingswijze is snel uitgelegd. Fruit en suiker laat men enkele dagen gisten. Dan wordt alles geperst en het sap laat men verder gisten met de rest van de suiker en met water erbij. Vooraleer men de wijn op flessen trekt, moet hij dan ook nog gefilterd worden.

Bijen en honing

Alsof dat alles nog niet voldoende was, bleek Frans zich ook nog met bijenteelt bezig te houden. Hij kan zich nog goed herinneren hoe hij in het begin op één dag vijftig stekers kreeg en toen met een gezicht vol bulten moest rondlopen. Lachend voegt hij eraan toe: "Gelukkig dat dat niet tijdens het schooljaar gebeurde". Volgens hem is de bijenteelt rustig werk, veel rustiger dan met andere dieren. Honing heeft hij veel, vooral dankzij de ligging van zijn huis. In de omgeving kunnen de bijen immers veel nectar vinden.

Carière

Wanneer Herman vraagt hoe Frans in Don Bosco terecht kwam, pikt deze de draad van zijn verhaal terug op bij het verlaten van het leger. Hij ging toen werken bij Philips in Leuven. Daarnaast volgde hij ook nog een cursus B2 in het avondonderwijs. Het was een zware tijd. Na B2 volgde B1. Frans wilde dit diploma nu ook gebruiken maar promotie zat er bij Philips niet in. Frans volgde dan een D-cursus om in het onderwijs te geraken.

Na nog vijf jaar Philips hoorde hij dat er in Don Bosco een betrekking vrijkwam. Hij solliciteerde en kreeg meteen nieuws. Enkele dagen later moest hij reeds zijn proefles geven voor de heren Petrie en Claeys. Acht dagen daarna kon hij beginnen als leraar.

Vooruitkijken...

Frans' wensen voor de toekomst zijn erg eenvoudig: "In vrede, rustig en gezond verder kunnen leven". Een blik op de klok leert ons dat ook wij aan rust zouden moeten gaan denken.

In het buitengaan vraagt Marc, wijzend op een aantal voorwerpen, of antiek ook een hobby is. Frans lacht even en zegt dan met een tikje heimwee: "Het was een hobby, het is nu erg duur geworden".

"Vijfhonderd meter terug en dan links in, dan rij je der recht op", zegt men ons in Rotselaar Heikant. Gelukkig was het niet letterlijk bedoeld. De tip blijkt juist te zijn.

Enkele ogenblikken later staan we voor het huis aan de Beversluis in Wezemaal. Van achter hun gordijnen gluren enkele nieuwsgierige burens, maar die zullen waarschijnlijk nog nooit van Don Boscoop gehoord hebben.

Maurice Meulemans doet open. In de huiskamer wacht mevrouw ons op met hun zesjarige zoon. Kurt heeft zijn pyjama reeds aan, maar wou toch niet in bed "omdat ze kwamen foto's maken". Het spreekwoord "een kinderhand is gauw gevuld" is echter ook hier van toepassing.

Maurice heeft zijn levensloop reeds op een briefje geschreven.

Hij werd geboren in Rotselaar in 1941. Aanvankelijk studeerde hij aan de technische afdeling van Sint-Pieters in Aarschot, maar stapte over naar de vakschool in Leuven, naar eigen zeggen "omdat hij dat liever deed". Hij behaalde zijn A3-diploma in 1958. Hij vond dadelijk werk bij Philips in Leuven, waar hij acht jaar werkte. Hij leerde er twee belangrijke dingen voor het latere leven: matrijzen maken en zijn vrouw kennen.

Tijdens de periode bij Philips volgde hij ook drie jaar avondschoole B2 en een D-cursus aan de zondagschool in Leuven. Tijdens die periode kreeg hij ook een aanbod om in de atoomcentrale van Karlsruhe te gaan werken. Hij deed dit echter niet omdat hij naar eigen zeggen geen avonturierstype is.

In 1966 solliciteerde hij voor een betrekking in Don Bosco, en enkele dagen later kreeg hij een brief met de vermelding dat hij aangenomen werd. Nog diezelfde avond moest hij zijn proefles geven voor de heren Petrie en Claeys. In datzelfde jaar trouwde hij ook en begon met het bouwen van een eigen huis.

"Alles heeft zijn goede en zijn slechte kanten," beweert hij, "trouwen ook."

Tijdens zijn beginperiode in Don Bosco moet hij een erg strenge leraar geweest zijn. Nu is dat volgens hem wel verminderd "omdat de leerlingen niet meer zo met uw voeten spelen". Hij dacht er aanvankelijk zelfs aan het onderwijs op te geven. "Men ziet vaak alles nogal idealistisch," zegt hij.

Tot nu toe vertoonde zijn levensloop een opvallende gelijkenis met die van Frans Van den Borne. Als we hem daarop wijzen voegt hij er nog aan toe dat hij ook ooit biologisch tuinieren probeerde, maar ermee stopte omdat hij er geen slaaf wou van zijn. Vroeger was hij ook een verwoed visser, maar zijn huidige hobby is wielertoerisme. Hij won zelfs enkele trofeeën, waarvan één in een tijdrit. De laatste jaren heeft hij echter niets meer gewonnen. "Ik ben een oude, versleten mens," zucht hij.

Wat hij het minst graag doet, is winkelen, dat beschouwt hij als echte dwangarbeid.

Zijn grootste wens voor de toekomst is gezond te blijven. Mevrouw voegt daar stilletjes aan toe: "En een keer de Lotto winnen misschien."

Guido Hansen

Uit Don Boscoop - nummer 5 - 1980

Hoewel ze erg afgelegen is, is het toch niet moeilijk "De Kluis" te vinden. In Tongeren weet men ons goed de weg te wijzen. Hoewel het gebouw uit 1685 stamt, maakt het, net als kluzenaar Guido Hansen, een erg nette indruk.

"Van 1968 woon ik hier al," zegt hij op onze vraag. Dat eerste jaar was wel een proefjaar. In 1969 nam hij De Kluis in eigen beheer. Hij huurde ze voor 36 jaar aan 9.000 frank per jaar. Hij diende echter het vervallen gebouw helemaal op te knappen.

Jeugdjaren

Kluzenaar Guido Hansen vertelt zijn bewogen levensloop. Hij werd geboren in Henis, een klein dorpje van 600 inwoners. Het was daar ook dat hij lager onderwijs volgde aan de gemeenteschool.

Daarop volgde de humaniora in Don Bosco Hechtel, waar de heer Boubba toen studiefiefect was en de heer Achten leraar. Na zijn humaniora was hij gedurende drie jaar bij de salesianen in Groot-Bijgaarden en één jaar in Halle, waar de heer Meysen toen een jong leraar was.

Gedurende die periode werkte hij anderhalf jaar bij Inter Elektra in Hasselt en deed hij ook vijftien maanden legerdienst als NATO-soldaat in Maastricht.

Universiteit

Op zijn vijftiengste ging hij politieke en sociale wetenschappen studeren aan de universiteit. Tijdens de twee laatste jaren Pol&Soc deed hij ook zijn eerste licentie ruimtelijke ordening en stedebouw. In februari van dat laatste jaar verhuisde hij naar Don Bosco Woluwe.

Voor zijn tweede licentie ruimtelijke ordening en stedebouw kreeg hij geen studiebeurs. De problemen waren echter wel op te lossen. Guido werd bij de heer Van de Venne geïntroduceerd en op 1 september had hij 9 uur godsdienst en actualia in Don Bosco Haacht. Hij moest daarvoor wel drie dagen naar Haacht komen en daarbij ook nog studeren.

Het was wel een zware opgave.

Haacht

Na zijn studies solliciteerde hij via professor Van Mechelen bij het Ministerie van Ruimtelijke Ordening en Stedebouw. Hij kreeg een functie als bestuurssecretaris. Don Bosco Haacht wenkte echter en op 1 september 1969 had Guido een "full-time" in Haacht. Hij bleef hier tot 1 mei 1978. Toen werd hij bevorderd tot directeur van de Tuinbouwschool van Sint-Truiden.

Hobby's

Zijn hobby's zijn natuurlijk in de eerste plaats met De Kluis verbonden. Zijn voornaamste hobby is het onderhouden en restaureren van het gebouw. Verder werkt hij er ook nog aan een openluchttheater dat over drie jaar klaar zou moeten zijn. Andere hobby's zijn schapenteelt en ezelskoersen volgen in de regen. In Haacht was zijn hobby "ongepande uitstapjes met collega's na vergaderingen". Hoe dat er aan toe ging herinnert hij zich nog levendig.

Taak als directeur

Zijn taak als directeur valt niet te onderschatten. Vooral de financiële aangelegenheden van een vrije school zijn vaak een zware dobber. Menselijk gezien heeft een directie het ook niet makkelijk.

"Het is baas spelen waar je niets te zeggen hebt," zegt hij.

Bovendien eist ook iedere leerling dat de directeur hem kent. Guido denkt echter dat hij de taak wel aankan.

Strikje

Over zijn grootste wens hoeft hij niet lang na te denken. Hij hoopt nog veel te kunnen doen in Sint-Truiden, er echt iets van te maken.

Marc heeft het nog over Guido's beruchte strikje, dat nu verdwenen blijkt te zijn.

"Daar heb ik twee jaar mee rondgelopen," zegt Guido, "en er zes flessen Whisky mee verdiend."

Frans Derboven

Uit Don Boscoop - nummer 6 - 1980

Frans komt net van de ladder als we aankomen. Nadat we in de woonkamer een kop koffie gedronken hebben, leidt hij ons naar zijn werkkamer. Bij een Primus vertelt hij zijn levensverhaal.

Gewijde grond

Hij werd geboren in Hever, waar hij ook naar de lagere school ging. Don Bosco bestond toen nog niet. Op de plaats waar de school nu staat, was toen een groot korenveld. Frans moest er steeds langs om naar de boerderij van zijn grootvader te rijden. Zo een korenveld was natuurlijk de ideale plaats om je plasje te doen.

"Ik heb de Don Bosco-grond toen dikwijls gewijd," lacht hij.

Studiejaren

De lagere cyclus van de humaniora deed Frans in het Sint-Romboutscollege in Mechelen. Aan die school heeft hij geen goede herinneringen. Hij vond het er veel te streng. De hogere cyclus deed hij bij de Jozefieten in Leuven. Hij volgde er de Wetenschappelijke A. Daarna begon hij bij De Nayer in Mechelen technisch ingenieur te studeren. Na zijn legerdienst kwam hij in 1966 in Don Bosco Haacht terecht. Hij was toen nog niet getrouwd en zijn verloofde (nu zijn vrouw) gaf les in Tildonk. Hij herinnert zich nog dat één van zijn leerlingen hem zei: "Mijnheer, mijn lief zit bij uw lief in de klas".

Haachtste pioniersjaren

Frans vertelt over Don Bosco van vroeger.

Toen hij begon les te geven, was er nog veel contact tussen college en technische. Door de opeenvolging van directeurs, die steeds een andere kijk op de samenwerking college-technische hadden, verwaterde dat contact. Frans vindt dit erg spijtig. De hereniging van de twee afdelingen in het VSO juicht hij dan ook toe.

Frans heeft ook zijn eigen kijk op de evolutie van de leerlingen. De eerste jaren werkten de leerlingen nog met de spade op school. Toch kwamen uit die klassen ook universitair voort. Dit wil niet zeggen dat de jeugd nu slechter is.

Wie nu behoorlijke resultaten behaalt, heeft een sterke wil, want de jeugd van nu wordt veel afgeleid door televisie, uitgaan en dergelijke.

Uit ons gesprek is reeds gebleken dat Frans zich sterk met de school verbonden voelt. Dat blijkt ook uit zijn interessepunten: sterkstroom-elektriciteit en de oud-leerlingen van 6EM. De groepsfoto's van die klassen vroeger en nu heeft hij trouwens allemaal op het prikbord in zijn werkkamer.

Autobus- en treinregelingen...

Ook zijn grote hobby is met de school verbonden: het opstellen van regelingen voor het autobusvervoer van de leerlingen. Er zijn dagelijks bussen van en naar Leuven, Mechelen, Veltem, Brussel en Kampenhout-Laar tot op de speelplaats. Deze dienst brengt echter heel wat werk met zich, want bijna elk schooljaar moet de regeling herzien worden.

Trein- en busvervoer zijn trouwens steeds zijn specialiteit geweest. Hij nam zelfs ooit deel aan een kwis van radio Luxemburg over de spoorwegen.

Zijn kennis van en relaties bij de spoorwegdiensten maakten het hem ook mogelijk ter gelegenheid van 15 jaar Don Bosco Haacht een grootse stunt te organiseren. Toen charterde hij een trein en trok daarmee met gans de school naar Farnières in de Ardennen.

Ook voor de viering van 20 jaar Don Bosco heeft hij reeds plannen.

Hij informeerde reeds bij Sabena naar de huurprijs voor een Jumbo. Voor 600.000 frank zou de ganse school met dit vliegtuig voor een dag naar Rome en Turijn kunnen vliegen.

Het lijkt misschien een droom, maar misschien wordt die droom nog dit schooljaar werkelijkheid.

Nol Van Seggelen

Uit Don Boscoop - nummer 1 - 1981

Het heeft heel wat voeten in de aarde voor Marc de juiste oprit gevonden heeft. Er zijn er ook zoveel aan de Grote Appelstraat in Haacht. Als we dan eindelijk de wagen geparkeerd hebben, zwaait de deur reeds open. Nol leidt ons meteen naar de woonkamer, waar de gezellige warmte van de open haard ons tegemoet waait. Met een sigaar in de ene hand en een glas niet nader te noemen Haachts gerstenat in de andere hand vertelt Nol zijn levensverhaal.

Jeugdjaren

Hij werd geboren in Overpelt in 1941. Hij ging er ook naar de lagere school. Moeder overleed vroeg en vader bleef achter met vijf kinderen. Een nicht zorgde voor hun opvoeding. Vader werkte hard. Hij had een café en een fietswinkel en ging dan ook nog buitenshuis werken.

Schoolcarrière

Er waren in die tijd veel scholen in Overpelt. Nol ging naar de school die recht tegenover hun huis lag. Dat stelde hem in de gelegenheid om tijdens de speeltijden gauw even de straat over te steken om zijn duiven te voederen. Na de lagere school ging hij gedurende vijf jaar naar de vakschool in Overpelt. Daarna begon hij te werken bij de hersteldienst in de smidse van de Overpeltse zinkfabriek. In die periode deed hij ook zeven jaar avondschool B2 en B1.

Na de zinkfabriek naar Haacht...

In zijn vrije tijd koerste hij wel eens bij de ambachten. Hij behaalde er geen slechte resultaten, maar gaf het toch op omdat hij het te gevaarlijk vond. De zinkfabrieken verliet hij omwille van de stank.

Van de broer van Jan Pinxten hoorde hij dat er een betrekking vrijkwam in Haacht. Het was voor hem een kans die hij met beide handen aannam.

Hij verliet Overpelt om zich in Haacht te vestigen. Hij was toen nog ongehuwd en het was niet gemakkelijk een geschikte woning te vinden. Na veel zoeken werd het uiteindelijk de bovenverdieping van het "Breugels Gasthof" in Haacht. Na Stappers was hij de tweede Don Bosco-leraar die daar zijn intrek nam. Het was er niet slecht, maar het grote nadeel was dat hij er zonder verwarming zat. In de koude wintermaanden was dat ook geen pretje. Een voordeel was wel dat hij om naar een bal te gaan slechts de trap af moest.

Eten deed hij gewoonlijk in Don Bosco zelf. Het dineren gebeurde gewoonlijk bij Armand Claeys terwijl hij het ontbijt gebruikte bij Louis in de keuken.

Gedurende deze periode volgde hij ook nog een D-cursus in een zondagsschool.

Na zijn huwelijk woonde hij gedurende vijf jaar in Keerbergen. Toen verhuisde hij naar zijn nieuw gebouwde woning in de Grote Appelstraat.

Amerika...

Zijn grote droom is ooit eens naar Amerika te reizen. En terwijl hij zijn glas leegdrinkt voegt hij er nog aan toe: "Maar dan zal ik wel eerst nog Engels moeten leren."

Aloïs Van Deun

Uit Don Boscoop - nummer 2 - 1981

Rotselaar-Heikant is niet zo groot, maar toch duurt het een tijdje voor we tussen de bossen het huis van Aloïs vinden. Hoewel Herman in zijn onoplettendheid bijna in het vijvertje voor de deur valt, weet Aloïs ons toch veilig binnen te loodsen.

In de woonkamer worden we opgewacht door zoon Jeroen en twee flessen rode wijn. Aloïs ontpopt zich meteen als een wijnkenner en praat honderduit over zijn hobby. Terwijl we de eerste fles kraken, vertelt Aloïs zijn levensverhaal.

Bijna pastoor...

Hij werd geboren in Beerse bij Turnhout. Ze waren thuis met zeven kinderen, een "kloek Kempisch gezin" dus. Moeder was een zakenvrouw. Zij stond thuis in de winkel, terwijl vader als elektricien de kost verdiende.

De vele kinderen zorgden thuis wel voor spanningen.

Zo kwam het dat Aloïs net als de andere kinderen, na de lagere school op internaat moest. Hij kwam terecht in het Klein-Seminarie van Hoogstraten. Hij ging er graag naartoe.

"De pastoorstog stond me wel aan," zegt hij. "Maar dat is wel lang geleden," vult hij zichzelf aan. Over het internaat-leven, het weinig naar huis mogen, het weinige bezoek, de strenge reglementen, weet hij heel wat te vertellen. Zoals iedereen thuis had hij interesse voor elektronica. Hij ging dan ook burgerlijk ingenieur studeren in Leuven. Het waren voor hem zeven harde jaren.

Veiligheidsofficier

Zijn legerdienst deed Aloïs als reserve-officier. Hij vond dat er te weinig Vlaamse officieren in het leger waren en daarom wilde hij zijn verantwoordelijkheid opnemen. Hij werd veiligheidsofficier en invaller-lesgever bij de artillerie in Brasschaat.

Orgel

Zijn hobby was altijd al het orgelspel. Hij zat vaak met een dikke jas en een sjaal in de kerk te spelen. Toen hij in 1963 kennis kreeg, kwam het orgelspel op een laag pitje te staan. De hobby kwam echter terug toen hij in 1972 zelf een orgel kon kopen.

Gezinsleven

De idee om in het onderwijs te gaan rijpte in het leger. De aanwerving van burgerlijk ingenieurs zat toen op een dieptepunt. In juli 1967 trouwde hij en in september kwam hij, eerder toevallig, in Haacht terecht. Lesgeven doet hij graag, ook al heeft het minder aangename aspecten.

Aanvankelijk woonden ze aan de Naamsestraat in Leuven, maar in 1970 verhuisden ze naar de Karrestraat in Herent. In datzelfde jaar werd Jeroen geboren (voor 2 A2 anno 1970: het zeteltje dat jullie kochten staat er nog steeds).

Ze hadden meer kinderen gewild, maar "de mens wikt en God beschikt".

Een vriend vroeg hen om als opvanggezin op te treden. Ze namen twee jongens op: Peter en Werner. Werner moest omwille van een psychopatische ziekte weer weg. Peter bleef.

In 1975 bouwden ze hun eigen huis op de grond van de schoonouders. Het werd het droomhuis van zijn vrouw. Volgens haar moest de leefruimte een eenheid vormen.

Pijnlijk moment

Vorig jaar overleed zijn vrouw Nandje na een langdurige ziekte.

We hadden niet verwacht dat Aloïs er met zulk een openheid zou kunnen over spreken. Enkele uitspraken illustreren de manier waarop hij tegen dit gebeuren aankijkt:

"Er zijn dingen waar de mens geen vat op heeft. De dood, God, zijn dingen waar men verstandelijk niet bij kan."

"Ik kreeg veel steun na de dood van nandje, en niet alleen van de mensen."

"Ik heb vertrouwen, want de dood is niet het einde."

"Mama werd niet begraven, mama is bij ons."

"In het verhaal van Jezus en de blinde moet de blinde zelf de stap zetten. Ook wij moeten dat doen."

"Bij de begrafenis van Nandje wilde ik geen wrak zijn. Ik wilde toen getuigen hoe gelukkig wij waren."

“Ik heb vertrouwen in hetgeen er achter de mens staat. Telkens de wereld dreigde kapot te gaan, gebeurden de meest ingrijpende uitvindingen.”

Toekomst

Hierop aansluitend vragen wij hem ook naar zijn toekomstverwachtingen.

Hij hoopt dat het geluk van hun vier van hen niet weg gaat, maar dat hij het opnieuw grijpbaar kan realiseren.

Hij besluit: “Nandje was één uit de duizenden. Er zijn er echter nog duizenden, dus zal er wel één Nandje evenaren.”

Hubert kent Wakkerzeel blijkbaar erg goed. Het wordt vandaag dus geen zoektocht als inleiding op "Ten huize van...". De ontvangst is hartelijk.

Van zodra de voordeur open gaat, stort zich een goedmenende hond op ons die ons bijna de broek van het lijf scheurt. Ivo ontvangt ons beter. Dat weten we meteen als hij ons een blik in de keuken laat werpen. Hubert telt de pensen die er op ons wachten en stelt vast dat het een zware karwei zal worden, zeker nu Jean De Bie in het gezelschap ontbreekt.

Het gesprek gaat een hele tijd over mollen, acacia's, "gaan lopen van de kou als de open haard brandt" en de "moos" in huis.

Uiteindelijk besluit Ivo dan toch ook maar iets over zijn leven te vertellen.

Jeugdijaren

Hij werd geboren te Oudergem op 27 augustus 1941 als derde van zes. In zijn vroegste kinderjaren kwam hij dus voortdurend met de oorlog in contact. Het is dan ook niet te verwonderen dat hij op zijn drie jaar reeds "Engels lak een klets" sprak. Na de oorlog kwam vader, die soldaat was, terug. Het moet voor hem een pijnlijk moment geweest zijn toen moeder moest zeggen: "Kinderen, dat is onze pa".

Ivo had een fantastische jeugd. Hij vertelt honderduit over "het Witschool" waar hij school liep, het vissen in de beek, hoe hij het met zijn Indigne-kliek opnam tegen kliekjes als "Koree", "Transvaal" en "Rosse Michel" en over de ouders die meespeelden.

Er komen ook anekdotes bij te pas. Ivo vertelt hoe hij een keer met gekauwd kaftpapier het pas geverfde plafond volschoot. Een andere keer trok hij behangpapier van het pas behangen toilet.

Tot zijn 4de humaniora ging Ivo naar school in Mechelen. Zijn zus studeerde toen in Leuven. Daar de treinverbinding tussen Oudergem en Leuven erg slecht was, verhuisden zij naar Boortmeerbeek. Ivo ging naar Scheppers in Mechelen. Hij was toen nog een brave jongen, want hij was misdienaar en koorknaap.

Daarna ging Ivo naar de Melaan (Technische School). Met enorme complexen volgde hij daar de A3. Voor de A2 moest men een ingangsexamen doen. Die jaren waren voor hem een omwenteling. Tijdens de A2, laatste jaar voorbereidende A1 leerde hij in Wespelaar ook zijn toekomstige vrouw kennen.

Na de A2 volgde de A1. Dat was zo wat het beste wat men toen kon doen.

De keuze Elektromechanica van de A1 lag ook voor een groot stuk aan het feit dat hij met dezelfde vrienden zou kunnen kaarten.

Ook aan de andere aspecten van het studentenleven nam hij deel. Hij was schachtenpere en zedenmeester van de studentenclub.

Na een gelukkige verlovingstijd trouwde hij in 1966. Nadat de kinderloosheid bleef aanhouden, samen met een onvolledige begeleiding van sommige artsen en onderlinge misverstanden kwam het tot een geval van onmacht en een breuk.

Lesgeven

Na een tijdje bij Rateau gewerkt te hebben, kwam Ivo in Don Bosco terecht.

De aangenaamste momenten van een schooljaar beleeft hij wanneer de leerlingen van het vijfde jaar beginnen open te komen. Ook bezinningsdagen en reizen zoals deze naar Parijs en Londen zijn zeer aangenaam omdat men daar de leerlingen op een andere manier leert kennen.

Sedert hij ook in Tildonk les geeft ervaart hij de verschillen tussen de klassen met uitsluitend jongens en de klassen met uitsluitend meisjes. Op school zou hij ook graag een goed uitgerust laboratorium voor thermodynamica zien. In de toekomst van de school kijkend besluit hij met een zucht "De school wordt veel te groot".

Lieve Demuynck

Uit Don Boscoop - nummer 5 - 1981

Ver moeten we niet op zoek gaan voor onze "Ten huize van...": Lieve Demuynck woont aan de Zoellaan, dus nauwelijks honderd meter van de school. Marc trekt nog even zijn hemd recht voor we aanbellen. Het is immers onze eerste "Ten huize van..." bij een vrouwelijke leerkracht. De ontvangst is spetterend. De hond, die blijkbaar ook nog nooit van "Ten huize van..." gehoord heeft, probeert ons met alle geweld weer buiten te krijgen. Het kost Lieve heel wat overredingskrahct om hem zijn mening te doen herzien. Echtgenoot Paul Jacobs, in Don Bosco zeker ook geen onbekende, kijkt wat beteuterd, blijkbaar omdat we niet voor hem komen.

Congo

Lieve laat er geen gras over groeien en grijpt meteen naar het begin van haar leven terug. Ze werd geboren in Wafania (Congo), waar haar vader dokter was in de leprozerie. Ze was de tweede van een gezin dat tot elf zou uitgroeien. Met de zwarte lepralijders had ze weinig contact. De ziekte vond ze niet erg. Ze zag immers bijna niets anders in haar omgeving.

Toen ze drie jaar was, kwamen ze terug naar België voor zes maanden. Ze verlangde toen terug naar de broesse. Daar was immers haar thuis. Er volgde drie jaren in Kangu. Bij de terugkeer in België stierf moeder. Vader trok met vier kinderen naar Congo terug. Lieve bleef bij haar grootmoeder in Leuven. Toen vader hertrouwde mocht zij weer naar hem toe. Toen in 1960 de rellen in Congo uitbraken, keerden zij definitief naar België terug. Ze herinnert zich nog levendig hoe opgehitste zwarten met stenen naar hen goiden.

Het onderwijs dat Lieve volgde was erg afwisselend en gespreid over Congo en België. Het lager onderwijs volgde ze overwegend in Kongo. Het zesde leerjaar deed ze in België, de zesde Latijnse als interne in Congo. Na de laatste overtocht vervolledigde zij haar humaniora in het Heilig Hart in Heverlee.

Gezinsleven

Tot haar huwelijk was zij ook bij de gidsen. Het was daar ook dat zij tijdens haar vierde Latijnse Paul leerde kennen. Nadat zij op haar twintigste haar diploma regentaat behaalde, trouwden ze. Hierop volgden interims in Zoutleeuw, Leuven en bij de zusters van Don Bosco. Ze deed oop Pauls interim in Don Bosco Haacht toen deze naar het leger moest. Na drie jaar kreeg ze een full-time betrekking in Haacht. Kinderen kwamen er ook. In 1972 werd Geert geboren, in 1974 Kris. Sinds 1974 wonen ze in de Zoellaan.

Bezige bij

Naast haar werk houdt Lieve zich vooral bezig met echtgenoot en huishouden. Verdere hobby's zijn: de tuin en de bloemen, de vrouwengilde, handwerken, lezen (hoewel dat er niet vaak van komt) en in de winter ook toneel en film. Ze doet ook aan sport: turnen, zwemmen en fietsen.

Lieve geeft graag les. Ze wil dat blijven doen ook al kan ze zich niet voorstellen op 60 jaar nog les te geven. De sfeer op school vindt ze goed, hoewel die erg veranderd is nu de school zo gegroeid is. Men heeft minder contact; de school is onpersoonlijker geworden. Soms weet men zelfs niet alles wat er op school aan de hand is. De vakanties gaan steevast naar Spanje, niet bepaald omdat ze zonnekloppers zijn, wel omdat ze goed weer willen.

Naar Zaïre zou ze ook graag nog eens teruggaan. Wanneer ze een groot lot zou winnen zou ze zelfs een jaar verlof zonder wedde nemen om de wereld rond te reizen. Een verlichte zucht verraadt echter dat dat er voor de komende jaren waarschijnlijk nog niet in zit.

"Amelinckx" flikkert het lampje naast de deurbel. De bouwcrisis lijkt hier wel van een andere wereld, want aan de overkant heeft concurrent Kunnen een hele strook ingepalmd. Alles sluimert hier in een diepe Heverse rust. Hiet is een speciaal soort gemoedelijkheid die je hier ervaart.

Paul lacht breeduit als hij de deur opentrekt. In de ruime, moderne leefkamer lachen Kathleen en Johan stiekem met de grappen en grollen van de "Heren van Zichem". Het televisieprogramma lijkt één met die warme menselijkheid die hier blijbaar nog leeft.

Unieke leerling

Paul vertelt horderduit...

Geboren en getogen in de rijke witlofstreek van Kampenhout, leerde hij reeds vroeg de knepen van het witloftelen. Daar zorgde zijn vader wel voor. Om de Westvlaamse onverzettelikheden van vader te "ontvluchten", koos Paul voor allerlei smoesjes over school. Enkele keren ging hij zelfs naar school als er geen les was! Dat was zijn Mechelse tijd toen en misschien was Paul toen wel een uniek leerling... Al bij al was het toch hard werken geblazen en tussen de regels door vindt hij vooral dit jammer dat de leerlingen nu zoveel minder gemotiveerd zijn om voor hun resultaat te werken.

Paul geeft dan ook grif toe dat hij er door zijn werkkraft gekomen is. Meer nog: hard werken is een beetje een tweede natuur van hem geworden! Dat was zo tijdens zijn universiteitsjaren en de eerste onderwijsjaren in Don Bosco.

15 sleutels

Onvergetelijk waren die eerste jaren daar, zegt hij. Op zaterdag moest hij natuurkunde geven, maar moest zo maar eventjes 15 sleutels proberen eer hij aan het gepaste didactisch materiaal geraakte. Biologie was het vak dat hij toen goed leerde kennen, maar voordien onbekend was. Vele ex-leraars passeren de revue en over ieder weet Paul met een kwinkslag een anekdote te vertellen.

Sportief baasje

Tijdens zijn studentenjaren kochten zijn ouders een 2PK-tje voor hem. Vervreemding had Paul niet graag en daarom studeerde hij ook thuis. Cross-lopen was toen een favoriete sport en als voorbereiding ervoor besloot hij om één dag voor de veldloop niet te roken! Sigaretten zijn nu nog af en toe een kleine nachtmerrie, maar hij houdt vol! Nu heeft hij een racefiets aangeschaft en ging een oude droom in vervulling.

Op vinkenslag...

In zijn vrije tijd duikt Paul de tuin in en met enige trots vertelt hij over zijn privé-tuin-van-Eden. Appels om Eva te verleiden!

Maar vooral ligt Paul "op vinkenslag".

Letterlijk dan... Vinken zetten doet hij met vader en legt ons bondig de spelregels uit. Zijn enthousiasme groeit en hij geeft toe dat hij een vink van op kilometers afstand kan herkennen. Een beste vink is een getrainde Waalse vink die Vlaams leren zingen heeft. Onze politici kunnen hieraan een voorbeeldje nemen...

Lessenroosters

Maar ja, Don Bosco vormt voor hem de hoofdbrok van zijn leven en weer rakelt hij herinneringen op aan wijlen directeur Van Hoof en Brouwers en de woelige tijd rond Leuven Vlaams en de betogingen tegen kardinaal Suenens. Herinneringen die Paul eigenlijk gebonden hebben aan de school waar hij graag les geeft.

Sinds enkele jaren knutselt hij samen met Roger de lessenroosters in elkaar. "Ik wil iedereen een prima lessenrooster geven!" knikt hij overtuigd.

Geluk in het leven en geluk in het werk, lijken voor Paul echte waarheden. Italië heeft definitief zijn hart veroverd. Alle haast ver weg gebannen en soezend in de zomerse zon alle problemen van je weg zetten...

Mevrouw De Backer, die ook in het onderwijs staat als regentes knippen en naaien in Temse, knikpoogt stiekem en zegt: "We zullen wel zien..." De vrouw had het laatste woord, maar dat pensioen is nog enkele jaartjes af. Onder-tussen ligt Paul "op vinkenslag" naar Italië.

De rust van de Holsbeeksesteenweg te Wilsele contrasteert erg met de drukte van de baan Aarschot-Leuven die we juist overstaken. Het is een nieuwe straat met bijna uitsluitend nieuwe huizen. Marc kent hier de weg en stopt voor nr. 100. We worden verwacht.

Jef brengt ons naar de gezellige huiskamer waar wijn en kaas reeds klaar staan. De kinderen slapen reeds maar voor de foto wil Jef ze nog wel even uit hun bed halen.

Landbouwersfamilie

Terwijl Nadine de kinderen weer naar bed brengt, vertelt Jef dat hij geboren werd te Lille. Het is een Kempisch dorpje bij Herentals, dat nu gefusioneerd is met Poederlee en Gierle. Hij was de oudste van

zeven. Vader was landbouwer en had een erg afgelegen grote boerderij. Naast vader, moeder en de kinderen, woonden er ook een grootoom, grootvader en de ongehuwde oom.

Het veebedrijf ging in 1954 failliet toen een epidemie van mond- en klauwzeer uitbrak. Jef zegt dat het voor hem een geluk was. Anders was hij nu waarschijnlijk een boer. Jef ging naar de lagere school in Lille. Het was een kleine school waar ze nog met twee klassen bij één onderwijzer zaten. Vader betaalde elk jaar met half-oogst pacht bij de onderwijzer. Deze vroeg hem of Jef niet verder wou studeren.

Zo kwam het dat Jef met de fiets naar het college van Herentals trok. Het was het college waar ooit Ernest Claes en Kardinaal Van Roey zaten. Van die generaties bleven echter alleen de gekerfde banken en de speelplaats in rode baksteen over. Jef volgde de Grieks-Latijnse.

Van de vos Reinaerde

Tijdens de vakanties kwam de boer in hem terug boven. Hij tuinierde en hield een paar dieren. Hij speelde ook toneel. In de poesis speelde hij met de klas "Van de vos Reinaerde". Hij had een rol van slechts tien zinnen maar moest toch drie bedrijven op het podium. Verder moest hij ook alles rond het toneel meemaken als schminken en ontschminken. Dat betekende wel een hoop werk daar er twaalf voorstellingen gegeven werden in twee weken. Sportief is Jef nooit geweest maar toch speelde hij ooit schoolvoetbal tegen de ouders. "Zorg maar dat je in de weg loopt voor de anderen", was het motief.

Leuven Vlaams

Aan de Leuvense universiteit ging Jef Germaanse filologie studeren. Als kotstudent maakte hij er de revolutiejaren en "Leuven Vlaams" mee. Twee jaar zat hij in een gemeenschapshuis van de Leuvense universitaire parochie. Daar vooral vond hij wat hij nu is en voelt.

In 1969 behaalde Jef zijn licentiaatsdiploma en begon naar werk uit te kijken. Aan de universiteit was hem een plaats beloofd indien er geld zou vrijkomen. Rond vijftien augustus was er nog steeds niets vrijgekomen en toen Jef hoorde dat er in Haacht een plaats vrijkwam, hapte hij meteen toe.

Don Bosco

Hij werd ook klastitularis van 6 WB. September 1969 was de zwaarste maand uit zijn carrière. Hij begon met les geven, moest zijn aggregatie doen en begon op de koop toe nog te vrijen ook. Twee jaar later huwden ze. Ze gingen wonen in Kessel-Lo. Na twee jaar huwelijk kwamen de kinderen met een regelmaat, allemaal meisjes.

Vier jaar geleden kochten ze het huis te Wilsele. Ze zijn er echter nog steeds niet geïntegreerd in de parochie en gaan nog steeds naar de mis in de Don Bosco parochie te Kessel-Lo.

Met de tuin gaat alles goed. Jef hoopt nog lang te kunnen biologisch tuinieren in zijn atoomvrije tuin. Wat de school betreft drukt hij zijn sympathie uit voor de werkers van het VSO en de hoop dat Don Bosco een voorbeeld VSO-school wordt.

De parkeerplaats van de Salesianen is te klein om alle auto's te herbergen. Het anders zo schaarse "Ten huize van..."-team is dit keer immers meer dan volledig. Ook de kamer van Z.E.H. Fons Ceustermans blijkt niet aan het omvangrijke bezoek aangepast. Met de bereidwillige hulp van een medebroeder vindt iedereen echter zijn zitje. Fons Ceustermans heeft weinig aansporing nodig om zicht tot een vlot verteller te ontpoppen.

Hij werd geboren te Vorst - Kempen - in een gezin van zeven kinderen. Vader was bediende bij het Ministerie van Landbouw en toerde daarvoor rond op een zware F.N. moto. Zo kwam hij regelmatig voorbij het Don Boscollege van Hechtel. Het was daar dan ook dat Fons na een onopvallende schooltijd terecht kwam. Hij begon er de zevende voorbereidende als intern. Internaat was toen trouwens de enige mogelijkheid om college te lopen omwille van de afstand. Men moest telkens voor lange perioden op school blijven, maar om de twee weken was er bezoek. De ouders brachten dan propere kleren en eten voor het vieruurtje mee. Dat vieruurtje was trouwens de hoofdmaaltijd in de school. Dan mocht elke leerling uit zijn kastje zijn eigen toespisjes nemen en zoveel eten als hij wilde. Of er geschransd werd!

Voor de keuken zorgden de zusters en enkele dienstmeisjes. Tussen de keuken en de eetzaal was een rolsysteem zodat de leerlingen de zusters of de meisjes niet konden zien. Ze zagen ze alleen soms in de mis. Daar werd dan ook vaak naar achter gegluurd.

Voor de ontspanning werd er op de school veel zorg gedragen. Er was veel sport en toneel. De feesten zoals Sinterklaas, Don Bosco, Maria Hulp der Christenen en Maria Onbevlekt maakten het leven kleurrijk. Voor Sinterklaas maakten ze met de retorica een compleet stoomschip. Het plezierige was dat ze dan van de directeur een bak bier mochten drinken. Ook de open refter was bij de feesten steeds een belevenis. De paters en de leraars aten dan mee in de refter van de leerlingen.

Fons beweert dat hij geen brave leerling was. Voor de studie had hij niet veel tijd nodig. Hij hield zich dus veel bezig met andere dingen, zoals het Salesiaans jeugdverbond. Met deze groep bonden ze ooit het beeld van Don Bosco een zakdoek, pet en truweel om. De studieprefect moest hen toen beschermen tegen de woede van de directeur. Hij was ook koster, waardoor hij heel wat gunstmaatregelen kreeg. Hij moest doeken hangen, wijn proeven en had ook toegang tot het "uilekot" in de toren van de kapel. Daar vingen ze drie jonge uilen, die ze, zonder dat iemand het wist, opvoedden in de kelder van de sacristie.

Sportief aangelegd was Fons niet. Hij deed wel graag loopspelen, maar had schrik van een bal. Van het college gingen ze met zeven binnen in het klooster. Zes gingen bij de Salesianen, één werd Scheutist: de onlangs in Guatemala vermoorde pater Voordeckers.

Fons kwam met 23 andere jongeren terecht in het noviciaat van Groot-Bijgaarden. Van de 24 waren er na een aantal jaren de helft afgefallen. De inkleding was een hele plechtigheid. Men kreeg dan een toga, een hoed, een wittel boord en een singel (broeksband). De toga had voor- en nadelen. De 24 knopen vormden zeker een nadeel. Voordeel was echter dat men bij het liften nooit lang hoefde te wachten.

Na de filosofie volgden twee jaar klassieke filologie in Leuven, een jaar stage in Don Bosco Kortrijk en vier jaar theologie in Oud-Heverlee. Tijdens zijn eerste jaar theologie deed hij ook zijn legerdienst. Hij werd ingedeeld in een speciaal peleton voor paters en seminaristen in Aalst. In de voormiddag kregen ze er militaire lessen, in de namiddag theologie.

In het beruchte jaar 1968 werd hij tot priester gewijd.

Na nog een jaar specialisatie morele en religieuze wetenschappen kwam hij weer in Don Bosco Kortrijk terecht. Hij gaf er zeven jaar Latijn, Grieks, Nederlands en godsdienst in de hogere cyclus. De volgende vier jaren was hij studieprefect in Hoboken. De structuur daar vindt hij wel veel eenvoudiger dan die in Don Bosco Haacht. Er was alleen een technische afdeling en er waren alleen jongens. De structuur van Haacht is veel complexer maar verder is het een Don Boscoschool zoals alle andere.

Voor de toekomst denkt Fons er wel aan om een Middenschool op te richten en de verschillende groepen autonoom te maken. We informeren nog even naar zijn opinie over de veelvuldige wisseling van directeurs op de school. Fons zegt er niet naar gevestigd te hebben om hier directeur te worden. Toch vindt hij een bestendigheid van directeurs noodzakelijk voor de goede werking van een school.

Het is een van de eerste warme dagen en het is opvallend rustig in het Heverleebos. Een keer daar voorbij is er zelfs nauwelijks nog een levende ziel te bespeuren. Gelukkig kent Marc de weg. Hij heeft hier immers nog gewoond. Vlak voor het oude dorpsschooltje moeten we linksaf. De holle weg gaat steil omhoog. De motor moet een extra inspanning doen. Het is echter vergeefse moeite want we merken dat het juiste huis reeds een heel stuk voorbij zijn. Terug dus maar.

Een voordeur is nergens te zien. We wagen het er dus maar op het grindwegje naast de garage te volgen. Door de grote vensters aan de overzijde van het grasveld zien we Walter een boek lezen. Wanneer hij ons opmerkt, probeert hij ons met grote gebaren iets duidelijk te maken. Niet begrijpend lopen we over het grasveld om daar te horen dat de voordeur langs de andere kant van het huis ligt. Langs de tuindeur geraken we echter ook binnen. Walter legt zijn boek weg: Scheikunde practicum. Dat weten we dus ook weer.

Walter bewijst meteen dat hij een echte Oud-Heverleeënaar is. Hij kent er alles en iedereen. Hij werd er geboren in 1942 als jongste van drie. Hij herinnert zich nog vaag de bombardementen op Leuven en de ondergrondse schuilplaats, waarin de familie dan samenkwam voor de veiligheid. Vader had een "Welvaart"-winkel waar kruidenierswaren en textiel verkocht werden. Daarnaast deed hij ook nog een krantenronde. Voor zijn cliënteel was hij een levende horloge: altijd stipt op tijd.

Walter deed zijn eerste schooljaren in de vlakbij gelegen kleuterschool. Tot het vierde leerjaar ging hij naar de gemeenteschool en daarna met zijn broer naar het Sint-Pieterscollege in Leuven, waar hij na de lagere school in de Grieks-Latijnse begon.

Zoals iedereen was hij ook bij de Chiro. Hij toont ons foto's van de toneelstukken die ze met de Chiro speelden voor de bedevaarten van Don Bosco en Maria Hulp der Christenen. Hij deed ook veel bivakken mee en was op 17 jaar leider. Zijn vrouw, eveneens van Oud-Heverlee, was ook in de Chiro. Hij geeft eerlijk toe dat hij in 't begin er nooit aan gedacht had dat hij met haar zou trouwen. Als ze met de Chiro naar het lof gingen of als ze mekaar op straat tegenkwamen, deden jongens en meisjes niets liever dan mekaar uitschelden.

Daarin kwam echter verandering toen zij op zekere dag bij hem stopte en vriendelijk goeiedag zei. Walter beweert dat ze een bewogen verkering hadden, maar voegt daar onmiddellijk aan toe dat dat toen toch heel anders ging dan nu.

Van zijn negen jaar ging Walter ook naar het muziekconservatorium in Leuven om er piano te studeren. Hij speelde ook blokfluit, banjo en orgel. Af en toe mocht hij ook tijdens het lof orgel spelen. Van twaalf jaar af was hij orgelist in de parochie en dat is hij nu nog steeds. Hij heeft daardoor wel verplichtingen. Zo kan hij niet te veel weg op zaterdag en zondag. Zijn zoon Bart, die ook al orgel speelt, is op goede weg om zijn vader op te volgen. Toch heeft hij er geen tegenzin van gekregen. Hij is naast orgelist zelfs koördirigent geworden.

Na de humaniora volgde Walter scheikunde aan de Leuvense universiteit. Hij studeerde regelmatig, maar liet de Chiro daardoor na 2 jaar varen. Nadat hij in 1965 zijn diploma behaalde, gaf hij een jaar les in Jette. Dan werd hij opgeroepen voor zijn legerdienst bij de artillerie te Altenrath in Duitsland, waar hij ook de mis moest spelen en een soldatenkoor dirigeerde. In 1967 zwaaide hij af en trouwde kort daarna.

Daar hij op dat ogenblik geen werk had, leerde hij koken en deed het huishouden terwijl zijn vrouw ging werken. Langs de onderpastoor kwam hij te weten dat er in Haacht een plaats was voor een scheikundeleraar. Zo begon hij in 1968 scheikunde, natuurkunde en biologie te geven in Don Bosco.

In al die tijd had Walter weinig ongelukken: (buiten een paar met zijn wagen) slechts twee branden en één ontploffing. Walter vindt echter dat het wel nodig is om de vaak saaie scheikundige begrippen aan te brengen op een plezante manier. Tijdens de demonstratieproeven mag het element verrassing en show niet ontbreken.

Hij vindt ook dat de huidige generatie leerlingen minder gemotiveerd is, de aandacht in de klas is er nog wel maar de studie thuis vermindert, men studeert als er maandpunten te verdienen zijn.

Na drie jaar huwelijk werd Bart geboren en later werd de nu zevenjarige Annelies geadopteerd uit Korea.

Walter heeft nog geen bepaald toekomstbeeld voor ogen, hij "leeft" elke dag opnieuw. Hobby's heeft hij genoeg. Naast de muziek is hij ook nog voorzitter van het Davidsfonds en lid van een kaartclub. Verder houden ze zich ook nog bezig met het opstellen van een stamboom. Voor hen is dit wel erg interessant daar zijn vrouw ook Poels heet. "Als ik ooit gepensioneerd zou zijn, zou ik me dus zeker niet vervelen," besluit hij.

Naarmate we op de Grote Appelstraat vorderen wordt de weg smaller en hobbeliger. Het duurt gelukkig niet lang voor we links het scheve bordje "Beethovenweg" zien. Waar de straat doodloopt staan enkele moderne huizen. In één ervan woont Frans Stuyven.

In een sobere, maar smaakvolle woonkamer staat een plaat met elektrische muziek op. "Dat is nu eenmaal mijn stokpaardje," zegt Frans bijna verontschuldigend.

De pilsjeys worden bovengehaald, de muziek gaat wat zachter en Frans vertelt.

Jeugdijaren

Hij werd in 1944 geboren als jongste van negen. Toen hij jong was, bazuinde hij altijd fier rond dat hij bij de nonnetjes geboren werd. Om misverstanden omtrent zijn afkomst uit te sluiten, voegt hij er nu onmiddellijk aan toe dat zijn ouders tijdens de vlucht in het klooster van Kessel-Lo opgevangen werden.

Aan zijn onbekommerde jeugd heeft Frans fantastische herinneringen. Het grote gezin had een groot huis nodig en ze gingen wonen in een groot huurhuis met een parkje, een vijver en zelfs een standbeeld. Voor de kinderen was het werkelijk een paradijs. Ook de scouts, waarvan de zeven jonges lid waren, kwamen veel in het pakje spelen. Aan de scouts heeft Frans veel positieve herinneringen overgehouden, vooral aan de kampen die jaarlijks het hoogtepunt vormden. Hij slaagde er zelfs in op één jaar drie keer op kamp te gaan: één keer als leider en twee keer als foerier.

Grote projecten deed hij toen ook reeds. Zo hadden ze bij een kerstboomactie er op gerekend dat er driehonderd bomen zouden verkocht worden. Er bleken er echter tweehonderd te weinig te zijn. Frans ging toen in zijn eentje de ontbrekende bomen overal (met toestemming) uitkappen.

Liefde voor de natuur

Toen na verloop van tijd het onderhoud van het grote huis te veel werd voor moeder, werd geopteerd voor een huis met meer comfort. In hun tuin had Frans echter de liefde voor de natuur opgedaan, die hem zijn verdere leven zou bijblijven.

Schooljaren

Frans startte zijn schoolcarrière in de plaatselijke lagere school van Blauwput. Hij was er werkelijk de dommerik van de klas en altijd de "eerste als men achteraan begint".

Vanaf het derde leerjaar werd Frans naar de Jozefieten in Leuven gestuurd. De resultaten werden er geleidelijk aan beter, zodat hij zelfs de Wetenschappelijke A kon beginnen. Hij moest wel hard werken voor wiskunde maar slaagde toch.

Frans besloot natuurkunde te gaan volgen aan de Leuvense universiteit. Het eerste jaar had hij tweede zittijd, het tweede jaar moest hij bissen. Hij haalde daarop wel onderscheiding en dat gebeurde ook de volgende jaren.

Nadat hij zijn diploma behaalde trouwde hij in augustus. In september begon hij als leraar natuurkunde en biologie aan het O.L.V.-college van Tienen. Op 15 mei werd hij echter ontslagen om redenen die hem nog altijd niet duidelijk zijn. Het viel hem zwaar, ook omdat hij reeds in Kuntich was gaan wonen.

Don Bosco Haacht wenkte

Frans bleef echter niet bij de pakken zitten en een week later had hij reeds terug een betrekking, ditmaal bij Schep- per in Mechelen. Daar werd echter, waarschijnlijk door de school van Tienen een stokje voor gestoken zodat Frans terug op straat stond. Frans was verontwaardigd en verliet Tienen als een echt syndicalist.

In Don Bosco Haacht werd Frans twee maanden aan het lijntje gehouden, maar in augustus was het dan toch zover: hij kon beginnen in de Wetenschappelijke A. Hij heeft die afdeling nog mee op gang getrokken want het was de eerste keer dat ze ingericht werd.

Het was wel een groot verschil met Tienen. Daar was hij een "bleu" tussen de oudere leerkrachten, terwijl Don Bosco een school was die uit de grond moest en waar men uitgedaagd werd te laten zien wat men kon.

Syndicaal afgevaardigde

Toen Fons Croes zijn taak als syndicaal afgevaardigde opgaf nam Frans ze van hem over voor vele jaren. Hij vindt echter dat de vakbond op dit moment niet geloofwaardig meer is. Ze willen zich volgens hem onmisbaar maken omdat een vakbond moet problemen hebben om zich in stand te houden. Dat er in Don Bosco weinig syndicaal gevoel heerst schrijft hij ook toe aan het feit dat er nagenoeg geen problemen zijn. Als syndicaal afgevaardigde maakte Frans ook de oprichting mee van de RCC (regionale coördinatie-commissie). Hij heeft er geen goede herinneringen aan. De regio was volgens hem een verzameling van afzonderlijke scholen. De geloofwaardigheid van de RCC was zoek.

“De Netel” leidt naar creatieve spelen

Wie Frans Stuyven zegt, kan ook niet buiten een aantal grootse verwezenlijkingen die de laatste jaren uit zijn brein ontsproten. Voor Frans startte het allemaal met de werkgroep “De Netel”. Die werkgroep kwam er om de bezwaren tegen de verkaveling van de Haachtse Krekelberg op een luidruchtige manier kenbaar te maken. Toen de verkaveling er toch kwam, ging de groep zich meer algemeen met ruimtelijke ordening bezighoud. De groep ondervond wel veel sympathie, maar geen hulp zodat er uiteindelijk een punt achter gezet werd. Ondertussen had de groep wel één en ander gerealiseerd: de fusietentoonstelling, de dagen van het kind en het eerste creatief spel “Een dorp om in te spelen” dat een samenvatting was van het werk van “De Netel”.

Het creatief spel, dat ondertussen rees een tweede uitgave kende, is een grote hobby van Frans geworden. Het kent een voortdurende uitbreiding. Zo zal er volgend jaar onder meer gebruik gemaakt worden van een koor en van synthesizers. Frans beweert dat het voor hem een “verzoening met ouder worden” is.

Nieuwe vakken...

Over het hedendaagse onderwijs heeft Frans ook zijn ideeën. Indien hij minister van onderwijs zou zijn, zou hij in ieder geval twee nieuwe vakken inlassen: vredesonderwijs en mystiek.

In het vak vredesonderwijs zou kunnen behandeld worden hoe men conflicten zonder geweld oplost en hoe men de agressie in de mens positief kan aanwenden. Het vak mystiek zou een tegengif zijn tegen de wetenschappen die de illusie wekken alles te kunnen. Alle falen van de wetenschap zou men in de mystiek kunnen terugvinden. Men zou in dergelijk “vak” van natuurbeleving tot een godsbesef kunnen komen.

Verder vindt Frans dat de competitie sport in de scholen zou moeten verminderd worden en dat het pluralisme in de scholen zou moeten doorgevoerd worden vanaf 14-16 jaar.

Toekomstplannen

Voor de toekomst hoopt Frans vooral dat hij in de steeds groeiend school toch enkele collega’s zou overhouden voor een babbeltje in vertrouwen. Hij vindt dat men de school in drie zou moeten verdelen om terug met kleine groepen te kunnen werken. Verder ziet hij een grote opdracht in de vrede en in de noord-zuid politiek. “Als daarin een sprankeltje hoop kwam, zou ik al heel gelukkig zijn,” besluit hij.

Bij de Haachtse salesianen is weer een nieuw gezicht opgekomen. Z.E.H. Fil Willemen vervangt Z.E.H. Rik Alen als kloosteroverste. Voor ons een reden om weer eens de parkeerplaats van het klooster voor een avond op te eisen.

"Fil," zegt hij als hij ons binnenlaat.

Hij maakt ons meteen duidelijk dat hij ook zo wil aangesproken worden. De klassieke Riva-trappist wordt bovengehaald en terwijl Marc behoedzaam de ingegipste voet op de rand van het tafeltje schuift, vertelt Fil.

Jeugdijaren

Hij werd op 1 september 1924 geboren te Stabroek. Vader was kasseier en van hem mocht Fil alles worden wat hij wou, behalve kasseier.

Fil wou echter pastoor worden. Als misdienaar had hij de pastoor al van zijn voornemen op de hoogte gebracht, maar volgens deze kon dat niet: het gezin was immers veel te arm om de kosten van het seminarie te betalen.

De pastoor had echter een oplossing. Fil kon naar het college van Hechtel om voor pater te studeren. Voor hem was het het andere eind van de wereld. Hij moest zomaar eventjes vijf uur op de trein zitten. In Hechtel verbleef hij zeven jaar, een jaar meer dan normaal. Dat kwam omdat hij een jaar ziek was.

Voetbal en toneel

Naast de studie hield hij zich vooral met voetbal en toneel bezig. Aan dat laatste heeft hij de beste herinneringen. Elke klas speelde toneel voor de andere klassen. Verder was er ook een specifieke toneelgroep die ook in de omliggende dorpen ging optreden. Omdat hij "een goed blad" had, mocht Fil altijd meedoen.

Oorlogsjaren

Tijdens zijn verblijf in Hechtel brak de oorlog uit. Om aan voldoende eten voor de school te geraken, werden er eetwaren gesmokkeld van bij de boeren. "Babba" Louis, een Congo-pater die omwille van de oorlog niet meer terug naar Congo geraakte, organiseerde de smokkel. De eetwaren werden vooraf bij een boer samengebracht en de oudste leerlingen gingen ze dan 's avonds per fiets ophalen. Vooraleer met de vracht vertrokken werd, werd er bij de boer eerst nog duchtig "gevreten".

Een keer werden ze door de Duitsers tegengehouden en moesten ze alles afgeven. Een "zwarte" die voor de Duitsers werkte was echter oud-leerling van de school. Hij zorgde ervoor dat de eetwaren bij een boer afgegeven werden, waar de leerlingen ze weer konden ophalen.

Priesterroeping

Na de humaniora stond het voor Fil vast dat hij priester zou worden. Reeds eind juni ging hij naar het noviciaat in Groot-Bijgaarden, omdat het een middel was om te ontsnappen aan de verplichte arbeid in Duitsland.

De twee jaren in Farnières waren eigenlijk een vakantie voor hem. Hij speelde er zelfs toneel in het Frans omdat er te weinig Walen waren. Na Farnières ging Fil naar Leven klassieke filologie studeren. Hun woonst in Leuven werd het "duivenkot" genoemd omdat ze er met zeventien woonden waar maar plaats was voor vijf. Hij haalde jaar na jaar onderscheiding maar dat hoorde zo. "Slechts" voldoening hebben leek even erg als gebuisd zijn.

Onderwijs

Normaal gezien hadden drie jaar stage moeten volgen, maar omdat hij al te oud was, kwam Fil er met één jaar van af. Hij werd naar Sint-Denijs-Westrem gestuurd, waar hij naast les geven ook aan zijn thesis werkte. Na het stagejaar kwam hij terug naar Leuven voor vier jaar theologie. Tijdens die periode had hij zoveel vrije tijd dat hij in Oud-Heverlee bijna de onderpastoor was. Hij zette zich ook in voor het Patronaat, de huidige Chiro. Op zijn eenendertigste, bij het einde van het derde jaar, werd hij gewijd.

In 1956 mocht hij terug naar Hechtel. Zijn droom, er te mogen lesgeven in de poëzie, werd waar. De toneelmicrobe kwam terug boven en hij organiseerde ook poëzie- en declamatie-avonden. Hij kwam ook in de filmwereld terecht. Hij engageerde zich in Cedoc, samen met mensen als Jos Burvenich.

In 1966, na tien jaar Hechtel, werd hij naar Zwijnaarde overgeplaatst. Hij bleef er vier jaar als studiefprefect en

lesgever voor de groteren.

Vrij onverwacht werd hij in 1970, samen met Z.E.H. Fons Ceustermans, naar Kortrijk overgeplaatst. De hogere cyclus had er naweeën van '68 en dat maakte het in het begin wel moeilijk. Fil moest tegelijkertijd diplomaat, "champetter" en salesiaan spelen.

Na twee jaar had men er echter een vlotte werking. De school veranderde totaal. Men liet ook externen toe en na drie jaar werd de school gemend. Fil bleef twaalf jaar in Kortrijk.

Hartproblemen

Hij was een man die niet van ophouden wist en zo kreeg hij op 3 december 1980 een hartaanval. Hij moest een jaar rusten en toen hij opnieuw wou beginnen, merkte hij dat het niet meer ging. Z.E.H. Rik Alen neemt nu zijn werk in Kortrijk over en Fil probeert er hier het beste van te maken.

Schrijven

Fils grote hobby is het schrijven. Hij schreef gedichten, filmkritieken, morgenwijdingen en bezinningen met luisterliedertjes.

Voor de school in Kortrijk maakte hij morgenwijdingen bestaande uit een bezinningstekst, een lied en een gebed. Voor de hoogste cyclus maakte hij er een 400 en later evenveel voor de middencyclus. Zo krijgt elke leerling nu gedurende vier jaar elke dag een andere morgenwijding.

Het was Z.E.H. Fons Ceustermans die hem aanzette teksten op te sturen naar de uitgeverij Patmos. Ze werden goedgekeurd en de eerste bundel, "Vreugdebloemen", haalde meteen een tweede dreuk. Op vraag van de uitgever kwam er een tweede bundel, "Kruimels van de tafel". Een derde bundel verschijnt in maart-april 1983.

Toekomstplannen

Onze klassieke vraag naar toekomstperspectieven kan bij moeilijk beantwoorden. "Ik heb voor de deur gestaan," zegt hij, "en ik kijk de toekomst realistisch tegemoet."

Hij denkt even na en zegt dan met een brede glimlach: "Ik ga met de glimlach door het leven en hoop die glimlach te mogen bewaren."

Luc De Coster

Uit Don Boscoop - nummer 1 - 1983

"Koffie M. DE COSTER - groot- en kleinhandel" staat er op een bordje naast de deur. Marc twijfelt, gromt iets over tumulatie en belt dan toch aan. Het is Luc die openmaakt.

Marc wijst met een bedenkelijk gezicht naar het bordje maar wordt onmiddellijk gerustgesteld: het is de tante van Luc die de koffiezaak uitbaat. "De anderen zijn er al," zegt Luc. Wim en Jean zijn er blijkbaar al een tijdje want hun trappist is al in gevorderde staat.

De familie heeft blijkbaar een voorliefde voor antiek want het interieur bestaat uitsluitend uit prachtig onderhouden antieke meubels. Luc blijkt een Don Boscoop-fan te zijn want hij heeft alle nummers bewaard. Hij weet dus wat van hem verwacht wordt.

Bekende broer...

Hij werd samen met zijn tweelingbroer André geboren op 21 februari 1946 in Ukkel, waar zijn ouders nog altijd wonen. Hun broer Roger, de beroemde motorcrosser, was toen één jaar oud. Marc wil het fijne weten over een hardnekkig gerucht als zouden ze slechts halfbroers zijn. Luc ontkent dit: ze zijn wel degelijk volledig broers. Jean zet zich wat rechter op zijn stoel. Dat is blijkbaar zijn gewoonte als het om beroemde mensen gaat. Lucs vader was garagehouder en had een moto. De voorliefde van Roger voor de motorsport is dus niet ver te zoeken.

In 1948 moest Luc om gezondheidsredenen naar het platteland. Hij nam zijn intrek bij zijn tante en zijn grootmoeder te Neerijse. Terwijl het aantal graden van de trappist stijgt beschrijft Luc het prachtige landschap van dit druivendorp waar hij naar de kleuterschool en de lagere school ging.

Al vroeg had hij interesse voor de politiek. Reeds op 10-jarige leeftijd las hij het internationale gebeuren in de krant. Hij wist alles over de Hongaarse opstand, de bezetting van het Suezkanaal, de wereld-tentoonstelling en de Cuba-crisis.

Schooljaren

In 1958 moest de schoolkeuze gemaakt worden. Een Franstalige oom wou Luc naar het Klein Seminarie van Waver sturen maar Luc was nogal Vlaamsgezind en kon het zover krijgen dat hij naar het St.-Pieterscollege in Leuven mocht. Hij deelde er in de vijfde Grieks-Latijnse zijn bank met Harry De Ceulaer. In zijn vrije tijd zat hij in een misdienaarsgroep en hield zich bezig met het verzorgen van pauwstaartduiven, wat naar zijn zeggen een erg rustige hobby was.

Na de humaniora ging Luc voor drie jaar naar de Provinciale Normalschool van Tienen, de enige normalschool uit de omgeving waar hij de afdeling Frans-geschiedenis-Latijn kon volgen. Daar hij dacht niet aan werk te geraken, nam hij deel aan een examen bij de B.T.W., die toen haar administratie begon uit te bouwen.

Aan de slag in Haacht

Eind augustus kreeg hij bericht dat hij als opsteller mocht beginnen maar bijna gelijktijdig kwam een telefoontje van directeur Van De Venne om in Don Bosco les te komen geven. Hij koos voor het laatste en zo kwam hij in september 1969 in Haacht terecht.

Luc is nu 13 jaar in Haacht en is aan zijn zevende directeur toe want na Van De Venne kwamen Verschuere, Bouba, Stienaers, Kerkhofs, Ceustermans en Cockx.

De Volkswagen-kever, waar hij ondertussen bijna mee vergroeid is, heeft hij ook al tien jaar en hij vindt dat er nog wel enkele jaartjes bij kunnen.

Stadsgids in Leuven

In 1972 volgde hij een cursus stadsgids in Leuven en sindsdien blijven de prachtige monumenten van de oude Brabantse hoofdstad en haar rijke geschiedenis hem bekoren.

Luc houdt ook van de Vlaamse Primitieven (de schilders natuurlijk!) en de vijftiende-eeuwse beeld-houwkunst uit onze contreien. Wandelen is zijn belangrijkste ontspanning.

Toekomst...

Concrete toekomstplannen heeft hij niet.

Zijn wens is eenvoudig: een goede gezondheid te mogen behouden. Alvorens te vertrekken maken Marc en Jean van de gelegenheid gebruik om een voorraadje koffie in te slaan.

Buiten valt de eerste sneeuw. De koffie zal van pas komen.

Eddy Smekens

Uit Don Boscoop - nummer 2 - 1983

De aandachtige voorbijganger had het misschien al gemerkt: in één van de tuinen aan de achterkant van het Don Bosco-voetbalveld hangt een wirwar van draden tussen de fruitbomen. Betreft het hier het resultaat van de op hol geslagen verbeelding van een kunstenaar? Heeft een pientere huisvrouw dit uitgekend om dagelijks haar lenigheid uit te testen bij het ophangen van de was?

Om dit raadsel op te lossen besloot het "Ten huize van..."-team om de eigenaar op te zoeken.

Radioamateur

"ON 4 ASE" stelt hij zich voor. Het kost echter geen moeite om Eddy Smekens te herkennen. Het raadsel is gauw opgelost. Eddy is zendamateur met de codenaam "ON 4 ASE" en de draden in de tuin zijn doodeenvoudig antennes.

Dat het een wereldverbreide hobby is, beseffen we als we uit het kleine ontvangapparaat een conversatie tussen een Italiaan en een Canadees horen en even later een Deen met een Australiër horen praten.

Jeugdijaren

Eddy werd op een meer hedendaagse manier geboren dan ons vorige "Ten huize van..."-slachtoffer, namelijk in de kraamkliniek van Leuven. Ze woonden op het gehucht Veldonk in Tremelo. Daar dat gehucht ver van het dorp lag, ging Eddy niet naar de kleuterschool. Hij maakte de opgelopen achterstand wel goed door later met een kleuterleidster te trouwen. Toen Eddy vijf jaar was, verhuisden ze naar Aarschot, waar vader bij de spoorwegen werkte. Eddy ging naar de lagere school van het Sint-Jozefsinstituut en bleef daar ook voor de humaniora. De keuze tussen Latijnse en moderne was voor hem niet moeilijk want een talenknobbel heeft hij niet. Wiskunde ging beter en zo kwam hij na drie jaar in de Wetenschappelijke A terecht.

Hij herinnert zich nog massa's dingen uit die tijd: de avondstudies, de zondagsmissen op 8 en om 10 uur, de gespecialiseerde priester die elke morgen in 10 minuten de mis opdroeg. vooral de jeugdbeweging K.S.A., die 90 procent van zijn vrije tijd opsloopte, zit nog goed in zijn geheugen.

Vakantiekampen

De beste herinneringen heeft hij aan de vakantiekampen. "Het was een ideale manier om te vermageren," zegt hij. Daaraan twijfelen we toch even want even later vertelt hij dat de leiding 's avonds reeds de overschotten van de volgende dag opat.

Van de negen leerlingen in het laatste jaar Wetenschappelijke A wilden er zeven technisch ingenieur worden. Ook Eddy ging naar de SPAS in Leuven. Hij had echter onvoldoende basiskennis zodat hij niet slaagde. Hij pakte dan maar zijn oude liefde voor het onderwijs weer op en trok naar de normaalschool van Tienen.

Daarna volgden de gebeurtenissen mekaar snel op

Reeds de dag na het laatste examen moest hij naar het Klein Kasteeltje. Anderhalve dag later haastte hij zich met zijn valiesje van Brussel naar Tienen waar hij net te laat kwam voor de proclamatie.

Op 1 september vertrok hij naar Werl voor zijn legerdienst. Half augustus van het volgende jaar, een week voor hij afzwaaide, trouwde hij en op 1 september kon hij als leraar beginnen in Don Bosco Haacht.

Aanvankelijk woonden ze op Sint-Adriaan. Eddy kon echter bouwgrond kopen vlak bij de school. Dar wonen ze nu sinds 1976.

Hobby's

Eddy's hobby's zijn thuisactiviteiten: zendamateurisme en elektronica. Hun beider clubleven lieten ze varen omdat ze te veel van huis waren.

Als Eddy ons buitenlaat gaat de schoolbel. "Wel soms vervelend als het vakantie is," zegt Eddy.

Hij zal in elk geval niet gauw te laat komen.

Onderweg zijn we echtgenoot Gaston nog tegengekomen. Hij heeft zich verontschuldigd omdat hij niet aanwezig kon zijn. "Maar voor mijn part mag je alles wat in de koelkast staat leegdrinken," had hij eraan toegevoegd. Heeft het "Ten huize van..."-team dan al zo'n slechte reputatie?

Jeugdjaren

Yvonne is op dat vlak wel minder onstuimig als haar echtgenoot, maar ze zorgt er toch voor dat we niets te kort komen. Ze werd geboren in Buken als eerste in een gezin dat later nog met twee jongens zou uitgebreid worden. Vader was trambestuurder, moeder, huisvrouw. Aanvankelijk woonden ze in bij de grootouders, maar toen Yvonne vier jaar was, verhuisde het gezin naar een huis dat de ouders in Wespelaar gebouwd hadden.

Haar jeugd bracht ze voor het grootste gedeelte in Haacht-Station door: ze werd er gedoopt en ging er naar de kleuter- en de lagere school. Het vierde leerjaar sloeg ze over, maar daar heeft ze nooit last van gehad. Het enige wat ze daardoor nu nog niet kan is kousen breien.

Ik word lerares...

Voor het zesde leerjaar en de middelbare afdeling ging Yvonne naar Melsbroek. Daar heeft ze het einde van de oorlog meegemaakt. Ze herinnert zich nog hoe ze moesten vluchten in de kelders van de school, waar een lerares viool speelde om hen te kalmeren.

Yvonne besloot lerares te worden. Ze volgde de normaalschool in het Paridaensinstituut in Leuven, dit als voorbereiding op het regentaat. In de normaalschool volgde ze supplementaire lessen Engels en Duits.

Toen echter puntje bij paaltje kwam, kon de richting "Germaanse talen" in het regentaat niet opgericht worden bij gebrek aan leerlingen. Yvonne koos dan maar voor de richting wiskunde-wetenschappen, waarin ze twee jaar later haar diploma haalde.

Toneel

Tijdens haar jeugd zat Yvonne ook in het verenigingsleven. In Haacht-Station was ze lid van een parochiale jeugdgroep. In Paridaens werd het VKSJ.

Ze kon ook goed zingen en het was zo dat ze in het toneel terecht kwam. In Melsbroek kreeg ze een rol waarin veel moest gezongen worden. Ze speelde ook toneel met de jeugdgroep van Haacht-Station en in Paridaens kreeg ze de rol van een aartsengel in "Lucifer".

Het was ook via het toneel dat ze Gaston leerde kennen. Ze traden samen op in "Doden hebben ongelijk" en andere stukken, gebracht door de Haachtse toneelkring.

Toneel is trouwens haar grote liefde gebleven.

Via klassieke wiskunde in Haacht terechtgekomen

Nadat ze haar diploma behaalde gaf ze nog een jaar les in het Miniemeninstituut in Leuven. Het volgende jaar, 1954, kwam ze in Tildonk terecht, waar ze Nederlands en Frans moest geven. Hoewel leraressen normaal gezien ontslagen werden als ze huwden, mocht ze er na haar huwelijk met Gaston toch blijven.

Toen in Don Bosco van klassieke naar moderne wiskunde werd overgestapt, waren er zes zittenblijvers die klassieke wiskunde moesten blijven krijgen. Directeur Van de Venne vroeg aan Yvonne om aan deze leerlingen te komen lesgeven. Na de dood van Penninckx werd haar gevraagd hem te vervangen. Ze bleef echter in Tildonk biologie geven tot drie jaar geleden.

"Ik geef graag les," besluit ze, "anders zou ik wel thuis blijven."

Elke oud-leerling herinnert zich nog wel de klasjes van het lager onderwijs die tot voor enkele jaren in Don Bosco onderdak hadden. Aanvankelijk waren ze ondergebracht in het gebouw van het college, later bij de ingang van de refter. Wegens het steeds groeiende plaatstekort moesten deze klasjes wijken.

Het laatste bleef de zesde klas van Louis Deca.

Louis is dan ook voor de meeste oud-leerlingen geen onbekende en een groot aantal zal ook wel bij hem in de zesde klas gezeten hebben. Voor ons reden genoeg om aan hem een "Ten huize van..." te wijden.

Op een paar grijze haren na is Louis maar weinig veranderd sedert de tijd dat we zelf in zijn klas zaten. Hij is nog steeds een boeiend verteller met veel zin voor humor.

"Van stand"

Louis werd in 1945 geboren in Leuven. Normaal gezien werden de kinderen toen nog thuis geboren, maar daar de familie "van stand" was, ging men naar de kraaminrichting aan de Naamsestraat in Leuven. Moeder kwam immers uit de familie Faes, een zeer gekende familie in het Haachtse. Ze waren familie van kardinaal Van Roey en grootvader was koster in Haacht.

De familie woonde op de hoek van de Werchtersesttenweg en de Wespelaarsebaan. Het huis had wel een hele geschiedenis achter de rug want op de hoek hing een soort kelk, wat erop duidt dat het vroeger een parochiehuis en de woning van een prelaat was.

Louis was de jongste van vier. Zijn zusje stierf vier weken na zijn geboorte.

Schooltijd

De school van het Haachtse klooster vormde zowat een geheel met de tuin van de familie. Zo kon het gebeuren dat Louis tijdens zijn eerste schooljaren thuis i.p.v. op school naar het toilet ging.

Voor het lager onderwijs ging Louis naar de gemeenteschool. Hij was een echte deugniet want reeds in het tweede leerjaar tekende hij zijn rapporten zelf. Natuurlijk ontdekte de leraar dat en hij moest schoolblijven. De fikse uitbrander die hij daarvoor thuis verwachtte, kwam echter niet. Vader bleef erg kalm en dit feit leerde Louis openlijk te zijn.

Vanaf het zesde leerjaar ging Louis op internaat in Sacré Coeur in Brussel. Het was een tweetalige school waar een oom directeur was. Louis was voorbestemd om Latijn-Grieks te volgen, maar dat lag hem helemaal niet. Daar de resultaten ondermaats bleven, mocht hij na de lagere middelbare naar de normaalschool in Mechelen. De resultaten verbeterden zienderogen want dit was alles wat hij graag deed. Het waren zijn mooiste jaren op gebied van onderwijs.

Ondertussen was Louis ook erg actief in de jeugdbeweging. Van zijn acht jaar was hij reeds lid van de Chiro en toen hij twaalf was ging hij ook naar de K.S.A. Later werd hij chiroleider. Zijn ervaringen bij de jeugdbeweging komen hem nog steeds goed te pas bv. bij de jaarlijkse bosklassen.

Voor de klas staan is zijn leven

Toen Louis als onderwijzer afstudeerde kwam hij te weten dat in Don Bosco een derde graad zou opgericht worden. Er werd een examen uitgeschreven en van de acht kandidaten was Louis de enige pas afgestudeerde. Dat was blijkbaar geen bezwaar want hij was het die aangenomen werd. Aanvankelijk gaf hij les aan het vijfde leerjaar maar na zijn legerdienst heeft hij altijd voor de zesde klas gestaan.

Eén jaar was hij ook schoolhoofd, maar dat gaf hij op omdat hij het contact met de kinderen miste.

Bij de afbouw van de derde graad in Don Bosco moest Louis een keuze maken tussen de B-klassen in het VSO of de zesde klas in de school van de zusters.

Louis koos voor de zesde klas omdat hij die leeftijdsgroep zo prettig vindt. Leerlingen van de zesde klas zijn voor hem volwassen kinderen. Ze doen alles maar op hun eigen manier. De kinderen zijn echter volgens hem niet meer zoals voreger en een persoonlijke aanpak is nu meer noodzakelijk.

Gezinsleven en hobby's

Louis leerde zijn vrouw bij de Chiro kennen. Haar broer was bij hem in het vendel en zo slaagde hij erin bij hen thuis te komen zonder argwaan te wekken. Bij hun huwelijk in 1969 palmde ze het voorste gedeelte van het ouderlijk huis in. In 1970 werd Bert geboren en in 1973 Koen.

Muziek, zowel beluisteren als beoefenen, is Louis' grote hobby. Hij speelt zelf piano en gitaar en zingt ook graag. Eenmaal per jaar doet hij ook een optreden met de kinderen van de school. Voor de toekomst hoopt hij nog veel de dingen te mogen doen die hij nu doet: lesgeven, voetballen met de kinderen, toneel en musical.

Het is nog niet zolang geleden dat we er voor de voordeur stonden voor een "Ten huize van... Lieve Demuyneck". Om niet eentonig te worden, besluit Marc om nu maar eens de achterdeur te nemen. Paul is helemaal niet verbaasd. Hij is dergelijke dingen van Marc blijkbaar al gewoon.

Jeugdijaren

Paul werd in 1945 in Leuven geboren. Zijn ouders woonden op de Kapucienenvoer. Hij vermoedt dat zijn geboorte iets met de euforie van de bevrijding te maken had, maar is daar niet helemaal zeker van. Zijn zus was er toen al anderhalf jaar. Vader was boekhouder bij de Boerenbond, moeder gewoon huisvrouw. Paul was "naar het schijnt" een braaf kind.

Zijn kleuterschoolcarrière begon hij in het Paridaensinstituut. Op een dag moest er in de zandbak spelen en hij kreeg zand in de ogen geoid. Van dan af wou hij de school niet meer binnen zodat zijn ouders hem noodgedwongen naar Santa Maria brachten.

De lagere en de middelbare bracht hij in het Sint-Pieterscollege door. Hij was er lid van de schoolgebonden jeugdbeweging K.S.A. Verder was hij ook tot zijn eenentwintigste bij één van de vele Leuvense scoutsgroepen. Hiermee bleef hij trouwens een hechte band houden. Met de oud-scouts komen ze nog zo'n tien keer per jaar samen en één keer per jaar gaan ze op kamp voor een paar dagen.

Regentaat

Na een jaar universiteit verhuisde hij naar het Sint-Tjhomasinstituut in Brussel. Daar behaalde hij twee jaar later zijn regentaatsdiploma. Hij kreeg meteen een interimbetrekking tot kerstmis bij de Jozefieten in Leuven. Bij gebrek aan beter ging hij daarna voor korte tijd bij Philips bandwerk verrichten.

Al vervend aangeworven

Toen hij op een dag bij een tante stond te verven, kwam directeur Van Hoof binnengewandeld om te vragen of hij in Haacht wou komen werken. Hij had van de onderwijscentrale een lijst van werkloze leraars gekregen en was zo bij Paul terechtgekomen. Zo kwam Paul in Don Bosco Haacht terecht.

Gezinsleven

Na een jaar lesgeven huwde hij Lieve, die hij al kende van in het voorlaatste jaar van de humaniora. De legerdienst kwam echter in zicht. In de bodega van de Vlaamse Kermis verkreeg hij dat directeur Petrie hem om een bierviltje garandeerde dat Lieve zijn interim kreeg. Dat gebeurde ook en na zijn legerdienst kon Lieve ook blijven.

Na hun huwelijk woonden ze drie jaar om het Sint-Jacobsplein in Leuven, waarna ze naar de markt in Haacht verhuisden. Paul kocht grond aan de Peltheide en na twee jaar konde ze in hun eigen huis.

Hobby's

Paul is wel sportief maar niet in clubverband. Hij speelde mee in de schoolvoetbalploeg en werkte een tijd zondags voor de sportredactie van Het Nieuwsblad.

Sedert enige tijd zit hij ook in de politiek. Als lid van de CVP vroeg men hem op de lijst te willen staan voor de gemeenteraadsverkiezingen.

Paul aanvaardde. De periode voor de verkiezingen was zeer druk. Affiches plakken, drukwerken verdelen en brieven schrijven, het nam allemaal veel tijd in beslag, doch het lukte. Voor hem heeft de politiek ook heel wat positieve kanten. Men leert veel mensen kennen en men kan zich nuttig maken door mensen met problemen te helpen.

Een slotboodschap krijgen we van Paul niet los.

"Ik voel mij niet geroepen om boodschappen te geven," zegt hij.

In de verte doemt de St.-Romboutstoren op. We rijden de buitenwijken ' van Mechelen in. 'Hier moet het zijn', zegt Marc als we de Tervuursesteenweg indraaien. Het feit dat Gilbert zelf de deur opent, bewijst meteen dat hij het bij het rechte eind had. Gilbert is Oost-Vlaming.

Jeugdjaren

Hij werd geboren in Kruikebeke, in het Waasland als derde in een gezin van vier. Het gezin woonde te Bazel-Waas. Het was duidelijk een erg vruchtbare streek want moeder kwam uit een gezin van 21 en er was zelfs een gezin met 24 kinderen. Vader kwam uit het Gentse en werkte bij de Metallurgie te Hoboken.

Gilbert zette zijn eerste stappen in de schoolwereld in de Broedersschool te Bazel. Secundair onderwijs was er weinig in de streek. Vanuit Hoboken kwam pater Bouchet echter regelmatig tot in het dorp om leerlingen te ronselen voor de Don Bosco-school aldaar.

Zo kwam Gilbert er terecht in de afdeling mechanica. Dat betekende wel dat er per dag een afstand van tweemaal 12 kilometer moest afgelegd worden. Daarbij moest ook telkens de Schelde overgestoken worden met de veerboot. Dat was vooral prettig als er mist was. Dan bleef de veerboot liggen tot de mist optrok, of voer hij zelfs helemaal niet uit. In Hoboken leerde Gilbert heel wat mensen kennen die hij later in Haacht zou terugzien, zoals dhr. Rutten, dhr. Petry en dhr. Coninx, die er directeur was. Toen Gilbert zijn hand verstuipte tijdens de turnles, bracht deze laatste hem zelfs met de motto naar huis. Gilbert, die toen nog een korte broek droeg, was dergelijke vervoermiddelen blijkbaar niet gewoon en stootte bij het afstappen met een been tegen de uitlaatpijp waardoor hij zijn been verbrandde. Van een ongeluksdag gesproken.

Gilbert had desalniettemin een fantastische jeugd in de prachtige streek van het Waasland. De krekken aldaar zijn erg in trek bij de wandelaars. Buiten kattekwaad als kikkers opblazen en vechten tegen andere wijken hield Gilbert zich vooral bezig met vissen en vogels vangen. In de krekken werd vooral paling gevangen, die dan later op tafel belandde. Dat gebeurde ook met de vogels zoals mussen en merels. Werken in de tuin of op het stuk grond dat vader van de graaf huurde was er ook bij en om een centjes bij te verdienen gingen ze wisselen voor de mandevlechters.

Nato-vrijwilliger

Gilbert studeerde af in een periode waarin er moeilijk aan werk te geraken was. Hij kon wel tijdelijk als hulpje terecht bij een familielid die aannemer was. Het was de periode van de aanwerving van de Nato-vrijwilligers. Gilbert deed zijn aanvraag en werd opgeroepen. Terwijl hij zijn "drie dagen" deed liet een neef die bij Resibel werkte, weten dat daar voor hem ook werk was. Gilbert werkte daar tot hij naar het leger moest. Hij koos voor kandidaat reserveofficier en kwam in de kazerne van Doornik terecht voor zijn opleiding. Daarna moest hij naar Lüdenscheid waar hij instond voor het onderhoud van de tanks.

Bedrijfsleven

Na zijn legerdienst was men bij Resibel niet erg geneigd hem weer in dienst te nemen door hij voor zijn vertrek de deurknoppen van de wagen van de meestergast met vet had ingesmeerd. Men was echter verplicht hem weer aan te nemen maar hij kreeg onmiddellijk zijn ontslag zodat hij na twee weken weer op straat stond. De tijden waren echter verbeterd en er was weer gemakkelijker aan werk te geraken. Na een tijdje bij een klein bedrijf te Wilrijk gewerkt te hebben kwam hij bij Cutall terecht als draaier. Langs zijn vrouw kon hij bij Bell beginnen in de onderhoudsdienst.

Later werd hij naar de productieafdeling overgeplaatst, wat heel wat minder interessant werk was. Hij zocht onder werk in het Mechelse en vond dat bij Burndy. Ondertussen begon hij ook avondschoon te volgen om het B1 diploma te behalen.

En dan naar Haacht

Gilbert had echter interesse om in het onderwijs te gaan. In Don Bosco Hoboken kon hij niet terecht omdat zijn broer, daar reeds werkte en men geen familieleden wou aanwerven. Hij solliciteerde dus bij Don Bosco Haacht. Gedurende drie jaar kwam er geen antwoord tot op een dag Willy Nauwelaerts hem kwam vragen zich met Don Bosco -Haacht in verbinding te stellen.

Hij kon er meteen aan de slag voor 20 u. lessen en 12 u. draaien. In de 15 jaar dat hij nu in Haacht werkt heeft hij bijna het ganse gamma van klassen en afdelingen doorlopen, van het 6e jaar A2 tot het 1e jaar.

Hilda

Zijn vrouw Hilda leerde hij reeds voor zijn legerdienst kennen. Dat gebeurde tijdens de jaarlijkse Vlaamse kermis op het kasteel te Bazel. Met een groep vrienden hadden ze afgesproken dat ze 's avonds allemaal een lief moesten hebben.

Gilbert amuseerde zich die avond uitstekend en toen de laatste dans aangekondigd werd herinnerde hij zich aan de afspraak. Hij snelde de tent in maar het meisje dat hij dacht te vragen werd voor zijn neus door een ander weggekaapt.

Hij danste dan maar met Hilda. Het klikte meteen want ze spraken af de volgende werkdag aan de ingang van Bell. Het moet erg donker geweest zijn want zij herkende hem niet meer en moest op zijn aanwezigheid attent gemaakt worden door een collega.

Ze hadden drie jaar verkering en woonden na hun huwelijk bij haar ouders in. Toen de tweede zoon er kwam verhuisden ze naar de Tervuursesteenweg.

“Ontdek de ster”

Een apart hoofdstuk in zijn leven was de periode als zanger. Zingen kon Gilbert reeds vroeg. In het zesde leerjaar zong hij reeds solo in middernachtmis. Later zong hij ook op crochetwedstrijden en zelfs in “Ontdek de ster”, dit dan samen met zijn broer. Zijn broer, die een uitstekend muzikant was, speelde in een balorkest en hielp Gilbert daar als zanger binnen.

Ongelukken en hobby's

Ongelukken kende Gilbert ook voldoende. Hij brak zijn knieën toen hij door een auto overreden werd, verloor zijn grote teen toen hij bij een partijtje badminton in een glasscherf trapte, kwetste zijn gezicht toen hij met de fiets op grind viel, enz.

Gilbert's hobby's hebben altijd met vissen te maken gehad. Reeds van jongaf viste hij in de kreken van zijn geboortedorp. Later ging hij ook op zee vissen met een Hollandse vriend die een boot had. Zijn huidige passie voor aquarium kreeg hij door zijn jongste zoon. Die had graag voor zijn verjaardag waterschildpadden gehad. In de winkel had men er geen maar zoonlief was ook met vissen tevreden. Het was echter vader Gilbert die niet van de bokaal weg te slaan was. Het duurde dan ook niet lang of hij wou een echt aquarium.

Zijn eerste tweedehandsaquarium kocht hij afgaande op advertenties in de reclameblaadjes. Hij breidde echter snel uit zodat er nu in zijn “werkkamer” een twintigtal staan. Aanvankelijk was hij in een club in Schoten, maar langs een winkel kwam hij aan het adres van de Mechelse Aquarium club. Daar is hij nu ook magazijnier.

Ook de kinderen zijn door pa's hobby geboeid, Stefaan vooral.

Voor de toekomst hoopt Gilbert meer aan zijn trekken te komen in de nieuwbouw van de school. Ook een reis naar Nieuw-Guinea staat op het verlanglijstje.

Armand Claeys

Uit Don Boscoop - nummer 2 - 1985

Met z'n vieren reden we naar Don Bosco in Helchteren. Daar zouden we immers onze ex-aalmoezenier, Armand Claeys, op een "Ten Huize van..." vergasten.

We zijn nog maar net aangekomen of Armand komt ons al tegemoet. Hij stelt voor onmiddellijk een kijkje te nemen op zijn nieuwe werkterrein.

Werkplaatsleider

Sinds september is Armand in deze school werkplaatsleider. Hij leidt ons rond in de werkplaatsen en geeft de nodige uitleg. Deze school blijkt hoofdzakelijk een technische school te zijn.

Rondom de gebouwen strekken de sportterreinen zich uit. Het lijkt wel een beetje op Haacht.

Niet zonder trots toont Armand ons de nieuwbouw.

Geboren in de schaduw van de speculoos

Even later zitten we warm en gezellig in zijn bureau. Zo begint Armand bij een frisse pint te vertellen. Hij werd geboren waar speculaas van Lotus wordt gebakken, te Lembeke bij Eeklo dus, als vijfde van zes. Zijn vader, ondertussen al dertien jaar overleden, was landbouwer en had een gemengd bedrijf. Dit wil zeggen dat er altijd werk was thuis en zij geen uur vrij hadden. Zelfs toen Armand met de KSA op kamp wilde, zei vader dat het op 't veld ook kamp was en Armand bleef thuis.

Na de lagere school ging hij vanaf zijn veertiende naar de technische school in St. Denijs Westrem. Hij zat daar op internaat, zodat hij telkens twee maand van thuis weg was.

Armand heeft de tijd gekend dat hun knecht 100 fr. per dag verdiende. Hij heeft de balpen op de markt weten komen, waar deze tegen 100 fr. het stuk verkocht werd. "Het leven is nu niet duur!" zegt Armand. "Hoeveel uren moesten wij niet werken om een paar schoenen te kunnen kopen!"

Op achttienjarige leeftijd ging hij naar Groot-Bijgaarden voor zijn noviciaat. Na dat jaar woonde hij acht jaar in Don Bosco Halle. In die periode deed hij achttien maand legerdienst. Daarna begon Armand les te geven, "tegen zijn zin" vertelt hij. Hij stond zes jaar voor de klas, waarvan hij vier jaar nog zelf avondschool volgde.

Pionier in Haacht

In '62 kwam hij naar Haacht en "als hij had gekund, was hij op zijn knieën weer naar Halle gekropen, want er was niks". Buiten lesgeven had hij ook de opdracht de school beter uit te bouwen. Na drie jaar lesgeven werd Armand werkmeester, hetgeen hij doodgraag deed. Zo had hij de kans om de leerlingen beter te volgen. Er waren heel wat probleemkinderen bij.

Oud-Leerlingenbond

In '68 bij de eerste afgestudeerden heeft Armand onmiddellijk de post van de Oud-Leerlingenbond op zich genomen. "Het was in feite onafgesproken, maar iemand moest het doen" aldus Armand. Zo bezocht hij alle jonggehuwden, families met geboorten of sterfgevallen, families met problemen. Hij was elke avond opnieuw de baan op met de stille hoop om 10 uur thuis te zijn.

"Het is wonderbaar", zegt hij, "wat je voor mensen kan betekenen". Hij had er voldoening van te mogen leven met elende van anderen. "In veel gevallen kon ik niets doen, tenzij luisteren". Hij vraagt zich nog steeds af hoe hij dat heeft kunnen volhouden: zoveel gaten in de nacht!

Nu heeft hij een gans ander leven. Hij heeft geen ogenblik gearzeld, toen de provinciaal hem vroeg naar Helchteren te komen. Hij leeft echter nog steeds mee met de mensen van Haacht. "Gelukkig dat het veel regende in september!" vertelt Armand tot slot, "een oude boom moet wortel schieten als hij verplant wordt. "

Bert Vanderlinden

Uit Don Boscoop - nummer 3 - 1985

Bert is de oudste van twee zonen. Dat vader rijkswachter was heeft voor een kind gevolgen: er werd een paar malen verhuisd en tot zijn elf jaar woonde het gezin in een rijkswachtkazerne. In 1939 kwam men zo terecht in de rijkswachtkazerne van Watervliet, een polderdorpje - "wat kon het daar waaien" - aan de Nederlandse grens, helemaal in het Noorden van Oost-Vlaanderen.

Oorlogsjaren

Toen Bert zeven was brak de oorlog uit. Concreet houdt dit in dat hij vader meer dan eens heeft zien optrekken, gepakt en gezakt, ondermeer om jaarlijks de jonge plantaardappelen te Moerbeke-Waas te bewaken tegen diefstal.

Een kind uit de oorlogstijd kreeg reeds heel wat taken toegewezen: zo trok Bert om de twee dagen per fiets om een paar flessen melk bij een verre boer over een bultige

kasseiweg. Voor die kinderfiets kon men echter geen banden kopen, en had men gewoon een stuk van een rubberen tuinslang rond de velg bevestigd. Suikerbieten werden bijgesleept om er siroop van te maken; aardappelen werden na de oogst van de boer op het veld gezocht om er bloem van te maken. Een groot avontuur bestond erin in het pikdonker vader te volgen op moeders fiets (want die had grote zakken achteraan) om tarwe te halen bij een boer. Thuis werd er geen honger geleden, maar werd er wel heel zuinig geleefd.

In 1944 overleed grootmoeder bij hen thuis: ze kon niet meer vervoerd worden naar de kliniek van Eeklo, want het gebied was omsingeld en onder water gezet. 's Anderendaags vroeg werd 'meetje' begraven; de kerk zat bomvol: het zou de laatste eucharistie worden in deze mooie kerk; na de dienst kondigde de veldwachter aan dat het dorp moest geëvacueerd worden. Om één uur 's middags lag de kerktoren op het kerkhof; zes weken beschieting door de Canadezen was begonnen toen praktisch heel België bevrijd was. Zes weken kelder, bomvol met vluchtelingen thuis. Een boer die bij hen op vlucht was had zijn koeien in de cel (de bak) gezet en zo was er melk. Vlees sneed men met grote brokken uit een of ander doodgeschoten koe die men achtergelaten had. Toevallig was de slachter ook in de rijkswachtkazerne gevlucht. Om beurten haalden de mannen brood bij een bakker in Waterland-Oudeman en ondertussen losten de rijkswachters elkaar af als gijzelaar bij de Duitsers.

Vuilnisbakken en kachel leiden naar de horden

Een maand na de bevrijding verhuisde men naar Eeklo. Het was de tijd van de Amerikanen op hun jeepkens en moto's. Het was de harde tijd van de terugkeer van gevangenen uit de concentratiekampen en de harde terugkeer van hen die in Duitsland gewerkt hadden. De tijd van de repressie.

Bert kwam terecht in het college van Eeklo. Atletiek was toen nog onbekend voor hem, maar wel waren er de vuilnisbakken in de Stationsstraat waar hij zo graag over sprong. Het eerste jaar Latijn was een pijnlijke mislukking. Bert kwam tenslotte terecht bij Don Bosco in St. Denijs Westrem. Wij schrijven 1947. Het was de tijd van ridderspel en baarspel. In de laatste drie jaren van het college was het de L.O.leerkracht die het springtalent van Bert ontdekte. Tijdens L.O wilde Bert niet over de springkast springen; achter de rug van de leerkracht sprong hij wel over de kachel.

Belgisch kampioen

Het was toen onder impuls van de leraar L.O. dat hij begon te trainen. Eén jaar later sprong hij reeds 1,70m. Hij sloot zich aan bij Vlierzele Sport en werd als junior Belgisch kampioen hoogspringen en 200 m. horden. In 1953 treedt hij in het noviciaat van Don Bosco in Groot Bijgaarden en niet bij de Paters Trappisten zoals toen in de pers is verschenen. Voor deze beslissing had hij al heel wat werk verricht als speelpleinleider op de Don Bosco Speelpleinen. De positieve ervaringen hierbij opgedaan speelden een rol om in te treden. Zijn medenovicen vroegen toen om eens een demonstratie hordelopen te geven. Bij gebrek aan horden legde Bert een 110 m. horden af over "kerkstoelen".

Na enkele jaren in verschillende Don Boscohuizen te hebben doorgebracht, mag Bert van de provinciaal sportkot gaan doen. Na 4 jaar studie en sport specialiseert Bert zich nog tot adviseur in de atletiek en doctoreert hij.

Priester

Op 29-jarige leeftijd wordt hij priester gewijd te Oud-Heverlee. Na zijn priesterwijding verblijft Bert 6 jaar in Woluwe. (Goed om "Vlaming" te worden). Vandaaruit kwam hij (tegen zijn zin) naar Haacht. Ondertussen is hij ook nationaal trainer hoogspringen en hordelopen geworden. Het laatste geeft hij echter vlug op. Het eerste werk dat hij in Haacht verrichtte, was zorgen voor een paar kasten met degelijke volleyballen, basketballen en voetballen. Jaar na jaar werd de sportaccommodatie verder uitgewerkt. Bert lag ook aan de basis van de sportontmoetingen met Munchen en Uppingham.

Wensen

Enkele betrachtingen die Bert belangrijk vindt: oog voor het esthetische, de properheid en de groene omgeving. Verder gaat het hem soms ter harte als hij ziet hoe slecht jongeren zichzelf verzorgen: door roken, drinken, en gebrek aan beweging ziet hij soms met spijt hoe jonge mensen oud worden vooraleer ze echt jong zijn geweest.

En "de" materiële wens die Bert nog graag wil verwezenlijken is de vernieuwing van de vloer in de overdekte speelplaats van de technische zodat men veilig en functioneel die ruimte zou kunnen gebruiken voor lichamelijke opvoeding en sport. Alleen financiële beslommeringen steken nog stokken in de wielen.

Jos Van Espen is de man die het prille begin van onze school beleefde. Hij is onze eerste oud-leerling leraar. Lees zelf maar!

Jeugdjaren

Jos werd geboren te Mechelen, als oudste van twee. Hun gezin woonde in Keerbergen in de Lozenhoek. Zijn vader was seingever bij de spoor wegen. Dit ploegwerk liet hem toe asperges te verbouwen, die ze dan op de markt in Haacht verkochten. Jos' moeder was huisvrouw. Toen Jos 3 jaar jong was, kwamen ze in Sint-Adriaan wonen. Hier liep hij lagere school. Er waren slechts 2 klaslokalen: één voor het 1ste t.e.m. 4de leerjaar, één voor het 5de t.e.m. het 8ste. Gust Bastiaens gaf er les aan 4 studiejaren tezamen. Zijn klas telde 16 of 17 leerlingen.

Jos stopte tegen zijn zin in deze school na het vijfde leerjaar. Hij zou voortaan met de bus naar het Sint-Romboutscollege in Mechelen gaan. Hier moest hij echter zijn vijfde leerjaar overdoen, want de gangbare idee was dat het niveau van zo'n dorpsschooltje veel lager lag. Hier zou hij blijven tot na zijn 1ste jaar secundair onderwijs. Vermeldenswaardig is dat Jos op deze school één erekaart haalde: één voor schoonschrijven! Maar wat verwachtte je anders als je weet dat hij telkens weer al het onleesbare opnieuw had moeten schrijven!

Chiro en Don Bosco-pionier

Ondertussen was Jos een rasechte Chiro-fan. Elke zondag verzamelden zij in de oude zaal "Onder de Toren" en na het lof begonnen hun activiteiten na een grondige uniforminspectie. Owee als er een knoopje vergeten was! Het gebeurde ook rond deze tijd dat er een groep mensen samenkwam die nood voelde aan een school in het Haachtse. Het was slechts na lang aandringen dat zij gehoor kregen bij de Salesianen. Hiervoor moesten ze doorstoten tot in de hoofdzetel in Turijn. De voorwaarde was dat de mensen van Haacht voor grond zouden zorgen.

Zo startten zij dan in het schooljaar 1960/61 in zaal "Onder de Toren" met 45 leerlingen. Ook Jos was er bij. Voor de tweede maal deed hij een jaar over, want hier bestond nog geen tweede jaar. In de kelder hadden ze les, boven was de werkplaats. Begeleiders? Rutten, Brackeva, Vanderlinden, Van de Ven, Hemelaar.

Jos heeft meer herinneringen aan het aansleuren van stenen voor wat wij nu kennen als turnzaal en refter dan aan de werkplaats zelf. Toen zij na het tweede jaar het gebouw van de Middenschool nu, betrokken, het vroegere college, zaten er nog geen deuren of ramen in de klaslokalen. Sommige hadden zelfs nog geen vloer. Een gedenksteen ergens op het secretariaat ASO verraadt 1962. Jos volgde op deze school eerst A3, dan A2. In die tijd kon dit niet anders. Voordeel hiervan was dat men heel praktisch was opgeleid. Jos spreekt van een heel aangename klas met altijd dezelfde leerlingen. Tot 17-18 jaar bleef Jos een regelmatig chiroïd.

Atletiek

Vanaf zijn 13de deed hij mee aan crosslopen als lid van de Royal Racing Club Brussel. Een onderafdeling hiervan was de beter gekende Wespelaarse Atletiekclub. Jos' piste-carrière bleef beperkt tot één interclubmeeting, waar men beloofd had dat hij de 3.000 m mocht lopen. Eerst moest hij echter de kleuren van de Club verdedigen in een 110 m horden - een loopnummer dat hij nog nooit had gelopen. Hij eindigde als voorlaatste, omdat er een loper gevallen was.

Legerdienst in Duitsland

Na zijn zevende jaar Don Bosco Haacht nam hij een maand vakantie en trok met zijn kameraden van de lagere school met de fiets op tocht.

Daarna zocht Jos werk, vond er en mocht onmiddellijk beginnen. In 1968 begon hij zijn legerdienst in het Duitse Werl. Hij maakte deel uit van de kanoniers. Hun raketten vlogen max. 45 km ver. De plaats waar ze neerkwamen, was verboden gebied. Het eten was er bar slecht, maar voor een appel en een ei kon men er kip aan het spit krijgen. Jos zwaaide rustig af.

Woelige beginjaren

In 1970 trouwde hij met Maria. Hij kende haar al van toen hij nog in Don Bosco zat. Jos werkte tot 1971 bij Ideal Standard in Vilvoorde als onderhoudsmechanieker. Toen mocht hij als leerkracht in Don Bosco beginnen, waar hij vooral praktijk tekenen en technologie gaf. Aangezien hij 3 jaar nuttige ervaring moest hebben, is Jos het volgende jaar nogmaals in een bedrijf gaan werken. In Haacht was er ondertussen geen plaats meer.

Zo kwam hij in SIBH in Aarschot terecht, een stadsschool. Aangezien deze betrekking een kwestie van politieke

benoeming was, kreeg hij onmiddellijk een blauwe kaart toegeschoven. Jos gaf er twaalf verschillende vakken, die hij onmogelijk allemaal kon voorbereiden. Bovendien eiste de inspecteur dat hij een eigen cursus zou opstellen.

In september 1974 kon Jos herbeginnen in Don Bosco en daar bleef hij.

Jos' ouders wonen nog steeds in Sint-Adriaan. Hijzelf heeft 2 zonen, Hans en Steven, waarvan de oudste ook al regelmatig de school bezoekt. Voor zij in de Dennenweg woonden, hebben zij de sfeer gekend in de Puttekomheide. Meer dan eens troffen ze een pot soep, een bord vers geplukte aardbeien of duifjes aan bij de deur wanneer ze thuishkwamen. De vrouw van hun huisbaas was als een tweede moeder voor hen. Toen ze grond hadden gekocht in het Dennenbos, heeft Jos alles in en om de kruipkelders zelf gedaan. Het begon slecht: lijdzaam moesten ze van onder een afdak toezien hoe twee pas gebouwde muren het begaven onder de regenvloed van een heftig onweer. Met een beerpomp hebben ze al het water er weer uitgepompt.

Oud-Leerlingenbond en leerkrachtenvoetbalploeg

Jos is zelf een viertal jaren voorzitter geweest van de Oud-Leerlingenbond. Hij speelde vanaf het begin mee in de vrij sterke voetbalploeg van de leerkrachten en beleefde aldus elk jaar ofwel het kampioenenfeest ofwel het voetbalfeest. Jos heeft een beetje heimwee naar het vroeger contact tussen de leerkrachten. De school is groot geworden.

Jos' droom?

Als lid van de wielclub van Rijmenam eens naar Lourdes kunnen fietsen.

Als Willy rustig zijn levensverhaal vertelt, verraadt zijn accent al dat zijn wieg ergens aan de Maaskant heeft gestaan. Hij werd inderdaad 58 jaar geleden geboren in het Limburgse Niel, bij As. Hij was de 2de oudste in een gezin met 6 kinderen. Zoals zovelen toen had ook de familie Meysen een kleine boerderij, wat concreet betekende: een zestal koeien, wat varkens en kippen en een veld met aardappelen en graan.

Studeren en chiro

Wat hem uit zijn lagere schooltijd schooltijd is bijgebleven, is de warme vriendschap met de kinderen uit de buurt, met wie hij niets liever deed dan vogelnesten uithalen. Hij herinnert zich ook nog de spanningen thuis toen zijn oudste zus op zestienjarige leeftijd in het klooster wou. Het was

dan ook pas na lang aandringen van de hoofdonderwijzer, de dorpspastoor en een salesiaan dat Willy op 14 jaar mocht verder studeren in Hechtel, want hij was tenslotte al de 2de werkkraacht die de boerderij verliet.

Hechtel, dat was internaat, dat was eindeloos veel studie en af en toe wandelingen, dat was ook het 'vlaggenspel' dat de fietskampers van 1 en 2 nu nog steeds spelen, dat was armoe lijden, want het was oorlog en als Willy oorlog zegt, denkt hij aan bombardementen op Leopoldsburg, een Duitse uitkijkpost boven op de school en aardappelen smokkelen met Fil Willemen, die nu zijn kloosteroverste is.

In Hechtel rijpte ook de idee om priester te worden en op 21-jarige leeftijd is hij naar het noviciaat in Groot-Bijgaarden gegaan, waar studeren en in de tuin werken de hoofdingredienten waren. Het prachtige Farnières met zijn 2 grote vijvers werd het decor voor 2 jaar filosofie. Over zijn 3 jaar durende stageperiode in St.-Pieters-Woluwe spreekt Willy nog met een warm hart. Hij assisteerde daar in de werkplaats elektriciteit en volgde ook wat lessen, want elektriciteit boeide hem.

Na 4 jaar theologie in Oud-Heverlee, wat hij combineerde met een leiderstaak in de chiro, werd hij 1959 priester gewijd. Met enige fierheid vertelt hij hoe de hele parochie gemeenschap maanden vooraf dat gebeuren voorbereidde en intens meeleeft.

De weg naar Haacht

Willy werd dan in Halle gedropt, waar hij godsdienst onderwees, maar na 1 jaar moest hij al verhuizen naar St.-Denijs, waar zowel geschiedenis, wiskunde, Nederlands als godsdienst op zijn lessenrooster stond. Dat jaar behaalde hij ook een diploma elektronika, waarvoor hij 2 jaar les had gevolgd in Brussel.

Dat je als salesiaan een reislustig iemand moet zijn, werd nog maar eens bewezen toen hij het volgende jaar weer werd overgeplaatst naar Halle, waar hij verantwoordelijk werd voor de afdeling elektriciteit-elektronika.

In 1973, na 12 jaar Halle, begon voor Willy het hoofdstuk Haacht. Als directeur van het T.S.O. heeft hij het kleine schooltje zien evolueren tot wat het nu geworden is. Toch blijft de sfeer goed, vindt hij, anders dan in Halle, dat hij eerder karakteriseert met het woord 'stadsmentaliteit'.

Algerije...

Algerije, als je dat woord uitspreekt, lichten Willy's ogen even op.

Zeven grote vakanties heeft hij daar doorgebracht, als vervanger voor een leraar of een pastoor. Zijn leerlingen-Algerijnen gedroegen zich voorbeeldig, waren erg bekommerd om hun taken. Willy's geheim? Repen chocolade als beloning. En het werkte! Blijvende indrukken die hij daar heeft opgedaan zijn de armoede en de enorme vriendelijkheid en gastvrijheid van het Algerijnse volk. Zo goed als niets hebben en toch nog delen, dat kenmerkte hen.

Willy's toekomstdromen

Hij wil nog graag voor zijn school blijven werken als directeur, zolang zijn gezondheid het toelaat. Dat directeurschap neemt hem zozeer in beslag dat er zo goed als geen tijd rest om andere concrete plannen te maken voor later.

Zo lang mogelijk bezig zijn voor de jeugd, dat wil hij, net zoals Don Bosco.

Het "Ten huize van..."-team werd bij Irma ontvangen zoals het een goede gastvrouw past. Alles was er: lekkere hapjes, een glaasje wijn of trappist. En dan was er koffie.

Zonder dat er veel vragen worden gesteld, begint Irma te vertellen. En het begon zoals bij iedereen bij de geboorte. Irma werd als oorlogskind geboren in Kortrijk-Dutssel als vijfde in een rij van zes. Vader was werkzaam bij de spoorweg; moeder had de handen vol met de opvoeding van de zes kornuiten. Van Kortrijk-Dutssel verhuisde het ganse gezin naar Wilsele om vandaaruit in Holsbeek terecht te komen waar Irma's ouders, nu flinke gezonde oudjes, nog steeds wonen.

Van de kinderjaren herinnert Irma zich nog weinig: als er sneeuw lag ging ze met 1 schoen aan en 1 schoen uit door de sneeuw naar de markt om er boter te verkopen. Dit was uiteraard een manier van spelen in de oorlogstijd. En in de kleuterklas zat ze bij zuster Honorata (de naam zegt genoeg!). Wat de studies betreft liep Irma de gewone gang van zaken door: van kleuter- naar lager onderwijs om zo in het secundair onderwijs de afdeling Snit en Naad te volgen.

Na het middelbaar volgt ze regentaat Snit en Naad en zo is ze als regentes in Duffel beginnen werken. Toen de jongerenbeweging in Holsbeek opgericht werd, was ook Irma erbij om haar steentje bij te dragen. Diezelfde jeugdclub staat in Holsbeek nu beter bekend als "Het Veldeke".

Ondertussen was het gezin kleiner geworden omdat een paar zussen en Irma's broer aan trouwen dachten. De tijd dat Irma nog thuis was na het voltooien van haar studies verliep niet probleemloos.

Op zekere dag verlaat ze het ouderlijke huis om op een studio te gaan wonen, wat thuis de nodige wijzigingen meebracht. Na een aantal jaren in Duffel gewerkt te hebben neemt ze een jaar verlof zonder wedde om voor de opvoeding van haar dochtertje Ilse te zorgen. Ze deed daarna hier en daar nog interims om uiteindelijk in 1970 in Don Bosco te Haacht terecht te komen om er secretariaatswerk te doen wat ze nu nog steeds doet. Voor degenen die het niet meer moesten weten: Irma staat in Don Bosco beter bekend als "de mevrouw van het schoolwinkeltje".

Rond de klok van negen last het "Ten huize van..."-team een pauze in om ... van de wedstrijd België-Nederland toch nog iets mee te pikken. Terug bij het interview; dat al de afgelopen jaren niet zonder zorgen zijn geweest, wordt ons duidelijk als ze vertelt dat Ilse diabetes-patiënte is, en dat men in dat verband zelfs al eens voor Ilse's leven gevreesd heeft.

Tussendoor vertelt Irma over een van haar grote hobby's. Er gaat geen "week" voorbij of het interieur thuis is veranderd: zetels en kasten verplaatsen (wat merkbaar is aan een streep op de vloer); schilderijtjes verhangen en zo meer.

Irma stelt zich maar één doel voor ogen: Ilse zo goed mogelijk begeleiden bij haar verzorging en opvoeding. Een stevige basis leggen voor een goede toekomst voor Ilse is alles wat Irma bezighoudt.

Op een druilerige woensdagavond in maart, worden we (de drie leden van het "Ten huize van..."-team) begroet door de hele familie Wuyts : Willy zelf, zijn vrouw Linda en hun kinderen Bieke (8 j.) en Ineke (5 j.). We worden geïnstalleerd in de ruime woonkamer vol prachtige planten. Linda deelt warme hapjes uit en we worden ook nog verwend met een goede pint bier.

Willy is een leraar in Don Bosco Haacht, die door iedereen wel gekend is, alleen al misschien door zijn inzet voor "Studio 6". Hij is afkomstig uit Keerbergen. Zijn vader, aanvankelijk arbeider, stopte met werken, omdat hij zo'n groot succes had met het ijsroom dat hij maakte in zijn vrije tijd.

Jeugdijaren

Als kind heeft Willy de jongensschool van Keerbergen doorlopen. Hij was bij de scouts en zijn grote passie was voetbal: als 16-17-jarige speelde hij bij de reserves van SK-Keerbergen (3° provinciaal) en daarna in de eerste ploeg. Nu is hij trouwens al 15 jaar een fervent supporter van Club Brugge.

Tijdens het gesprek een incidentje: Ineke wil blijkbaar een poging doen om, met de kruimeldief, Witte van Hoegaarden van de vloer te krijgen, dat door haar jeugdig enthousiasme daar terechtgekomen is. Mama komt wijselijk met een doek aanlopen, om het euvel te verhelpen.

Don Bosco-pionier

Willy heeft als leerling de pionierstijd van Don Bosco Haacht nog meegemaakt. Toen stond de huidige middenschool (die binnenkort in een nieuw kleedje zal worden gestopt) nog in de ruwbouw. De leerlingen kregen les in lokalen zonder vloer, ramen of deuren. Bij een windvlaagje moesten ze al hun papieren vasthouden, om te zorgen dat die niet wegvlogen. Eén vierde van alle vakken werd dan ook gegeven "Onder de Toren", achter de kerk in Haacht. De turnlessen bestonden uit een zinvol karwei funderingen graven. Alhoewel de lokalen na enige tijd wel verder afgewerkt waren, bleven ze toch nog erg vochtig, zozeer zelfs dat er een jaar paddestoelen groeiden aan het plafond van het tegenwoordige fysicaklokaal. Zo gebeurde het eens dat een leerling midden in een dictee Nederlands een troske paddestoelen op zijn hoofd kreeg. De trainingspakken die ze indertijd tijdens de lessen L.O. moesten aantrekken waren er van de Brouwerij van Haacht en hadden allemaal maatje EL. Willy en zijn makkers konden precies met zijn zessen in één broek.

Les kreeg hij van enkele leraars die nog steeds bij ons op school zijn, zoals wiskunde van Pol Debacker, Frans van Alex Delvaux, tekenen van Luc Brackeva en godsdienst die verdacht veel van aardrijkskunde weg had, van Jos Grauwels.

Regentaat

In '68 koos hij voor zijn toekomstig beroep. Het journalistiek en het regentaat, boeiden hem het meest. Het werd uiteindelijk het laatste omdat hij vanuit de jeugdbeweging gewend was om met jongeren om te gaan en dit ook bijzonder graag deed. Zo ging hij voor twee jaar naar St.-Thomas, Brussel. Enkele Vlaamse beroemdheden maakten daar deel uit van zijn klas: Willy De Gieter (beter bekend als Willy Sommers), Erik Van Neygen (die indertijd speelde in de groep van Raymond Van Het Groenewoud), Lieven Van Den Broeck (organisator van Malle-munt en nu manager van Zjef Van Uytsel) en nog een paar schrijvers.

Eens zijn diploma van regent behaald besloot Willy verder te studeren aan de sociale hogeschool in Heverlee. Daar is hij echter na één jaar mee gestopt, omdat hij dan voor 14 uur per week in Don Bosco kon beginnen. Hij was hiermee erg blij, omdat hij Don Bosco altijd al een goede school met een fantastische sfeer had gevonden. Bovendien kende hij de school, oud-leerling zijnde, van binnen en van buiten.

Het vaderland dienen

Na een jaar werd hij opgeroepen voor zijn legerdienst, 12 maanden, die achteraf bekeken, wel een toffe tijd waren. Eerst kreeg hij 4 maanden opleiding, dan 8 maanden Duitsland (Sanct Tónis bij Krefeld), 13de transmissietoepen, en opnieuw 2 maanden opleiding. Tijdens deze opleiding had hij 6 uur per dag morsecodes te verwerken. In Duits-

land namen de miliciens ook deel aan NATO-maneuvres. Zo is er zelfs iemand van zijn divisie door een tank overreden. Hiervan werd niets bekendgemaakt, omdat pas vanaf de elfde gesneuvelden de legeroverheid het aan de pers moet meedelen. Toen zijn legertijd voorbij was, kreeg Willy een voltijdse betrekking bij Don Bosco. Zijn vrouw Linda heeft hij ontmoet in "De Club" in Keerbergen. Op 6 april 1976 zijn ze gehuwd. Hierna zijn ze in het grootoudershuis gaan wonen.

Alles kwijt...

Op 15 mei 1983, een zondagnamiddag, maakte de familie Wuyts er echter een tragische gebeurtenis mee. Willy was net op school aan de voorbereiding van de opvoering van een toneelstuk bezig, toen een buurvrouw hem daar opeens opbelde: hun huis stond in brand. Bij zijn aankomst was zijn vrouw reeds naar het ziekenhuis gevoerd met ernstige brandwonden, die ze voornamelijk had opgelopen toen ze het brandende huis weer was binnengegaan om het jongste dochtertje te redden dat boven lag te slapen.

Het eerste jaar na deze vreselijke ervaring was hard. Alle persoonlijke zaken waren weg; ze moesten helemaal opnieuw beginnen. De ruwbouw van hun nieuwe huis was praktisch klaar. De rest ervan is toen zeer snel verder afgebouwd voordat Linda uit het ziekenhuis kwam. Willy en zijn vrouw vinden dat er echter ook positieve kanten geweest zijn aan het ongeluk: ze hebben er veel mensen door leren kennen. De school, de gemeente en de bureaus hebben hen erg geholpen, iets waar ze nu nog dankbaar voor zijn.

Toneelmicrobe

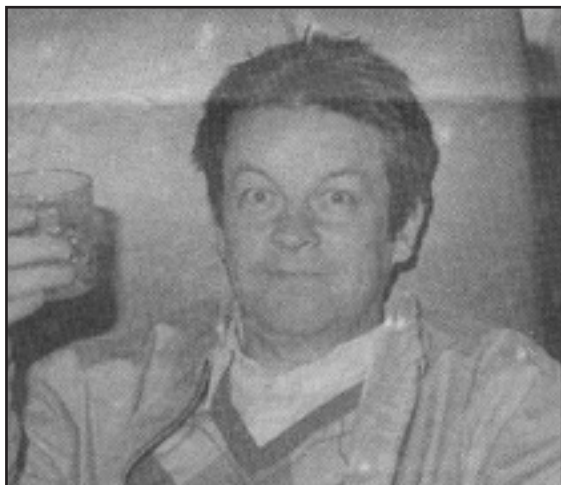
Wat verder zijn werk in Don Bosco (waar hij overigens ondertussen al 13 jaar lesgeeft) betreft, daarover vertelt Willy dat hij indertijd de omschakeling naar het V.S.O. een hele aanpassing heeft gevonden, maar dat die goed opgevangen is. In de Middenschool is hij momenteel heel tevreden. Alleen vindt hij het spijtig dat hij met de uitbreiding van de school, alle collega's niet meer kent.

Hij heeft ook van zijn hobby toneel min of meer zijn werk kunnen maken, dankzij het vak "drama". Het is in '68, toen hij lid is geworden van de Keerbergse toneelgroep "Keerpunt 65", dat hij alles van toneel heeft geleerd: "Zo is de microbe erin gekomen". Voor "Studio 6" schrijft Willy alle stukken zelf. Enkele andere scholen en amateurkringen willen zijn laatste stuk "Vlinder" ook opvoeren, wat voor hem een hele aanmoediging betekent.

Toekomstplannen

Op de vraag wat zijn toekomstplannen zijn, antwoordt Willy dat hij het lesgeven nog 15 jaar hoopt vol te houden. Zijn grote droom is ooit nog eens een jeugdboek te schrijven (tot nu toe waren dat alleen enkele Vlaamse Filmkes en poëzie, kortverhalen en reportages in Top) en Zonneland... "en" dat Club Brugge nog eens kampioen mag spelen!"

Schooljaar 1987/88 had nog maar net zijn intrede gedaan of de spiksplinternieuwe directeur van het T.S.O. Don Bosco Haacht, Jef Poelmans, had het "Ten huize van..."-team al aan zijn been. Ondanks deze drukke periode was hij zo vriendelijk ons te woord te staan en wat meer over zichzelf te vertellen.

Jeugdijaren

In het dorpje Lillo (gelegen tussen Zolder en Houthalen) werd hij in '38 geboren als derde van zeven kinderen uit een mijnwerkersgezin. Naast Jef hebben ook zijn oudste broer en twee zussen voor het kloosterleven gekozen. Op twaalfjarige leeftijd ging hij in het Don Bosco College van Hechtel op internaat. Volgens eigen zeggen was hij een rustige leerling, die graag op het internaat was en veel aan sport deed.

Studies

Na zijn humaniora vertrok hij naar Groot-Bijgaarden voor het noviciaat en studeerde twee jaar filosofie. Na een voorbereidend jaar burgerlijk ingenieur te Leuven, koos hij vervolgens voor de richting wiskunde, maar slaagde echter niet voor het eerste jaar. De vier jaar industrieel ingenieur (elektro-mechanica) in Hoboken vlotten beter. Hierna volgden nog eens vier jaar studies in theologie te Oud-Heverlee. Van die jaren herinnerde hij zich een "patatzenangkoor", waar o.a. ook ene Fons Ceustermans deel van uitmaakte. Met vier moesten ze elke dag aardappelen schillen. Om te vermijden dat dit werkje een vervelende karwei werd, zongen ze ondertussen liedjes, weliswaar op bestaande melodieën, maar met zelfgemaakte teksten die vooral handelden over het leven in het klooster, tot ergernis van menig overste. Later zijn ze zelfs begonnen hun liedjes op feestjes te zingen.

Helchteren

In het Don Bosco Technisch Instituut van Helchteren heeft Jef achttien jaar gewerkt: eerst vijf jaar als leraar en dan als onderdirecteur. Hij vond het er altijd heel tof en bijgevolg had hij eerst spijt dat hij een vertrouwde omgeving diende te verlaten voor een andere school. Niettemin was hij verbaasd hoe vlug hij het in Haacht gewoon was geworden. Hij zei hier dezelfde gemoedelijke en rustige sfeer van in Helchteren terug te vinden.

Directeur in TSO/BSO

Directeur Poelmans hoopte naast de drukke bezigheden die zijn nieuwe functie met zich meebrengt - toch nog de tijd te vinden voor zijn hobbies. Hij houdt van sport, muziek en is ook een beetje computerfanaat. In Helchteren deed hij heel veel aan sport zoals voetbal, volleybal, basketbal, tennis... Op de kast staat een mooi vergulde sportschoen, een cadeau van de leerkrachten. Hij zou ook hier graag 's middags af en toe wel eens willen "meesjotten": met de leerlingen.

Bugel en computer

Tot vorig jaar speelde de directeur bugel in de fanfare van Lillo. Getuige hiervan is de prachtige schemerlamp in de vorm van zijn favoriete muziekinstrument, een attentie van collega's muzikanten. Drie, vier jaar geleden heeft hij met de computer leren omgaan, samen met enkele leraar volgde hij cursussen basic en daarna begon hij ook aan tekstverwerking. Bij zijn afscheid uit Helchteren schonken de leerkrachten hem een mintra-computer die nu op zijn bureau staat te pronken.

Voor de komende jaren sprak directeur Jef Poelmans de wens uit "zijn draai te kunnen vinden" in de voor hem nieuwe school. En verder zei hij dat voor hem het heden goed genoeg was... de rest zou wel komen.

Pol Van Calsteren

Uit Don Boscoop - zomernummer 1988

Om iets na achten stopten we voor de woning van onze gastheer, in een rustige buurt te Holsbeek. We werden door het ganse gezin opgewacht. De 3 kinderen, die voor deze speciale gelegenheid langer mochten opblijven, zaten vol ongeduld te wachten op het "Ten huize van..."-team.

Jeugdijaren

Pol, enige zoon, zag veertig jaar geleden het levenslicht in Holsbeekdorp. Hij liep er de plaatselijke kleuter- en lagere school. Zijn middelbare studies deed hij in Brussel in het St. Thomas-instituut. Dit besluit kwam waarschijnlijk via familierelaties. De grootoom was broeder bij dezelfde orde die ook inrichtende macht was van het St. Thomas-instituut. De eerste jaren waren nog het internaat met

lange verblijfperioden op school en korte tijd thuis.

Daarna volgde hij in dezelfde school het regentaat, 3 leerlingen startten het eerste jaar in de richting wetenschappen-aardrijkskunde, 66% slaagde. Zij moesten toen veel les geven want het aantal uren in de oefenscholen diende behouden te blijven voor het regentaat.

Een van zijn lievelingsvakken was scheikunde, het vak was niet zo boeiend maar het was vooral de leerkracht die hij graag had. Mijnheer Huyskens had vroeger in een brouwerij gewerkt en leerde hoe alcohol kon gestookt en geproefd worden.

Jeugdclub "Het Veldeke"

Pol is bij de chiro geweest maar heeft zich vooral ingezet voor jeugdclub "Het Veldeke". Zij hielden om de 3 weken een T.D. om financieel rond te geraken want er diende bijgebouwd en het clublokaal moest beter ingericht worden. In de jeugdclub heeft hij zijn vrouw leren kennen. Voor zijn legerdienst heeft hij een interim gedaan in Montfort en St. Thomas.

Transmissie

Daarna heeft hij 12 maanden het vaderland verdedigd. Na 4 maanden opleiding in Mechelen bij de Transmissie volgde nog 2 maanden opleiding in Duitsland. De legertijd was een mooie tijd met talrijke anekdotes. De vele oefeningen, manoeuvres waren soms prettiger dan ze laten vermoeden. De soldaten beschikten zelfs over een tv tijdens de manoeuvres. Zo was er eens een belangrijke voetbalwedstrijd en slechts één soldaat van de 6 daar aanwezige soldaten die de radioverbindingen verzorgden, keek niet graag naar deze sportgebeurtenis. De 2 kampen, 2 brigades die de vechtende partijen voorstellen hadden ieder 3 soldaten ter beschikking voor de radioverbindingen. De oplossing voor het probleem was, dat diezelfde soldaat de assistentie voor de 2 brigades verzorgde op éénzelfde radiofrequentie zodat ze elkaars doen en laten konden horen en ondertussen keken de anderen tv. Na de wedstrijd deed terug iedereen zijn assistentie zoals vooraf afgesproken op hun respectievelijke frequenties. Of deze ingreep enige invloed gehad heeft op de gevechten is niet duidelijk geworden.

Studiemeester in Haacht

Eenmaal de legerdienst voorbij kreeg Pol twee aanbiedingen half-time lesgeven of full-time studiemeester. Hij koos voor het laatste en begon op 1 september 1974 als studiemeester in Don Bosco Haacht bij Jan Pinxten. Hij heeft de voorbije schooljaren bijna alle secretariaatswerk verricht behalve boekhouding en heeft nu de functie van huismeester van het A.S.O.

Na een toffe en goed gevulde avond verlieten wij in de late uurtjes dit gastvrije gezin.

Frans Pottie & Sus Lamon

Uit Don Boscoop - lentenummer 1989

Het zal de meeste oud-leerlingen wel reeds opgevallen zijn dat in de Haachtse Salesiaanse gemeenschap met de regelmaat van een klok nieuwe gezichten opduiken. Ook dit schooljaar vormde daarop geen uitzondering. Men mocht immers Frans Pottie verwelkomen als nieuwe gemeenschapsoverste en Sus Lamon als econoom. Het "Ten huize van..."-team achtte het dan ook de hoogste tijd om de oud-leerlingen met beide nieuwkomers te laten kennismaken. We trokken dus richting "Huize Don Bosco".

Pastorsfabriek

Frans werd geboren in Moorsele, Sus in Harelbeke. Het is dan ook niet verwonderlijk dat beiden in hetzelfde college zaten: Don Bosco - Kortrijk. Het was een eerder klein college, waar vele jongeren, waarin men een roeping zag, naartoe gestuurd werden. Volgens Sus werd het trouwens in de volksmond "de pastorsfabriek" genoemd.

Sus startte er pas toen hij 15 was. Hij was eerst metselaar, riet als zijn vader. Thuis waren ze met twee maar grootvader en een nichtje woonden ook bij hen in. Daar broer studeerde en men, zeker tijdens de oorlogsjaren, aan vaders "preeke" niet voldoende had om eten te kopen, moest Sus ook gaan werken. Zo werkte hij o.a. nog aan de Atlantiekwal. Ook tijdens de vakantieperiodes moest hij mee gaan werken. Die waren echter zeldzaam want men ging naar het internaat voor zeer lange periodes.

Bij Frans was men met acht thuis: vier jongens en vier meisjes. Daar ze een vrij groot landbouwbedrijf met 33 hectaren grond hadden, hadden ze het beter tijdens de oorlog. Toch ging die niet ongemerkt voorbij. De hoeve was immers vlakbij een vliegveld gelegen en de Duitsers hadden hun commandatur in 4 kamers bij hen thuis. Frans wilde naar de landbouwschool gaan maar vader vond dat hij als oudste van het gezin, eerst naar het college moest gaan en dan mocht kiezen. Daar een oom Salesiaan was, werd hij naar Kortrijk gestuurd. Hij kende overigens de Salesianen toen al een hele tijd want ze kwamen op de hoeve eten halen.

Ook kwam het college van Don Bosco - Kortrijk één keer per jaar naar de hoeve. Dat was bij het einde van de retraite en in de "patattenkelder" vertelden de leerlingen van de retórica die dag wat hun toekomstplannen waren. Het was altijd een grote dag waar iedereen naar uitkeek.

Groot-Bijgaarden

Na het college volgde voor beiden een jaar noviciaat in Groot-Bijgaarden. Sus kwam daar hetzelfde jaar als Willy Meysen. Daarna volgden twee jaar filosofie in Farnières, voor vele oud-leerlingen ook geen onbekende plaats. Er was weinig comfort maar de streek was mooi. Veel werd er niet gestudeerd en de lessen werden ook regelmatig opgeschort voor werk op de boerderij, die ook bij het domein hoorde. Frans deed slechts één jaar in Farnières. Voor zijn tweede jaar filosofie kwam hij terug naar Groot-Bijgaarden. De figuur van Don Bosco was belangrijk in de opleiding. Men moest ook oud-leerling zijn van een Salesiaanse school om Salesiaan te kunnen worden. Anders moest men eerst een jaar postulaat doen om zich in te leven in de Salesiaanse levenswijze.

Stage in Sint-Denijs-Westrem

Beiden werden na hun filosofie-opleiding naar Sint-Denijs-Westrem gestuurd voor een stage. Sus kwam er voor drie jaar terecht in de afdeling mechanica. Hij moest er de stiel leren en tegelijk ook les geven. Hij leefde er ook onder de jongens als opvoeder. Daarna volgde vier jaren Heverlee en één jaar de combinatie van Heverlee en Sint-Denijs-Westrem. In 1959 werd hij, samen met Willy Meysen, priester gewijd.

Naar het leger hoefde hij niet daar hij een nogal sterke bril moet dragen.

Hij ging naar Hoboken om er aan de pas opgerichte school de ingenieursstudies in de elektromechanica aan te vatten. Na vier jaar werd hij naar Halle gestuurd om daar in een fabriek te gaan werken om de nodige nuttige ervaring op te doen. Men wilde hem immers naar Lumumbashi sturen waar men, op vraag van Union Minière, een technische school wou oprichten.

De rellen van 1966 staken echter een stokje voor die plannen en Sus werd gedurende zes jaar onderdirecteur van Don Bosco-Woluwe. Hij startte er ook de Vlaamse Oud-Leerlingenbond op. Na drie jaar in Eeklo waar hij mee het onthaal- en oriëntatiecentrum opstartte werd hij ad interim werkplaatsleider in Hoboken. Deze functie kreeg echter al gauw een definitief karakter en Sus bleef dertien jaar in Hoboken.

Hij maakte er o.m. de overschakeling mee van technisch naar industrieel ingenieur, wat volgens hem een ware revolutie betekende. Ook in de oudleerlingenwerking was hij er erg actief. De eerste lichting komt nog elk jaar met hem samen.

Militair hospitaal

Frans deed maar één jaar stage in Sint-Denijs-Westrem in de humaniora. Dan moest hij het leger in. Het werd het militair hospitaal, eerst in Aalst, waar ze met 300 kloosterlingen samen waren, en dan zeven maanden in Duitsland. Hij had een hekel aan de militaire discipline maar vond het militair hospitaal toch een nuttige ervaring.

Na zijn legerdienst werd hij voor twee jaar naar de Salesiaanse universiteit te Rome gezonden om er filosofie te studeren. Men was er met vele nationaliteiten samen en de lessen werden in het Latijn gegeven.

Daarna studeerde hij theologie in Oud-Heverlee en aan de Leuvense universiteit. Zijn doctoraat maakte hij echter nooit af, omdat hij al les ging geven in Oud-Heverlee, ter vervanging van Mr. R. Van Severen, zaliger. In december 1962 werd hij tot priester gewijd.

Na zijn studies werd hij professor in de theologie en studieleider in Oud-Heverlee. Later werd hij professor voor de seminaristen aan het CKS, een functie die hij ondertussen reeds 22 jaar uitoefent. In Oud Heverlee werd hij na zes jaar studiemeesterschap gedurende zes jaar directeur. Hij maakte er de evolutie van Vaticanum II mee. Dan werd hij, na gedurende een jaar directeur geweest te zijn van het vormingshuis voor filosofie te Heverlee, aangesteld tot kloosteroverste te Woluwe, waar hij de laatste fase van de splitsing in een Nederlandstalige en een Franstalige afdeling meemaakte.

Ondertussen was hij ook viceprovinciaal geworden. Hij maakt nu reeds zestien jaar lang deel uit van de Salesiaanse raad en is ook coordinator van de Salesiaanse familie. Ondanks al die beslommingen wil hij toch les blijven geven. Hij vindt het zeer boeiend omdat het hem verplicht bij te blijven en te studeren.

Een nieuw leven

Met hun overplaatsing naar Haacht begint voor beiden dus een nieuw leven.

Sus is, ondanks het feit dat hij met pensioen is, belast met de Salesiaanse boekhouding. Bovendien gaat hij nog een dag per week op inspectie in de technische scholen. Hij vindt dat hij op die manier het geïnvesteerde technische kapitaal kan laten renderen, ook al heeft hij veel moeten achterlaten. Zijn wens voor de oudleerlingen is dat Don Bosco voor elke bond een band zou zijn. Hij vindt dat men als bond zijn hoekje moet verlaten en de krachten bundelen om samen een macht te vormen.

Frans zou graag zien dat zich binnen de oud-leerlingenbonden een beperkte groep, die wat meer op bezinning gericht is, het Salesiaanse leven zou binnenkomen. Hij voegt er echter aan toe dat hij zich realiseert dat dat niet gemakkelijk is.

